

SLOVENSKI INFORMATIVNI LIST V AVSTRALIJI. SYDNEY, MELBOURNE, ADELAIDE, PERTH, BRISBANE, HOBART. * Registered at the G.P.O. Sydney, for transmission by post as a periodical.

V ŠESTI LETNIK

JANUAR 25, 1952. Tako je datirana prva številka MISLI skoraj natanko pred petimi leti. Petletnica našega lista se nam zdi toliko pomenljiva, da se izplača o tem nekaj napisati. Uvodni članek prve številke je povedal naslednjih par misli:

„Po dolgem času, iskanju in tavanju, se je končalo tudi nam v Avstraliji posrečilo izdati slovenski list. Našše večletne sanje so uresničene; prva številka slovenskega časopisa v Avstraliji je pred nami . . .

„V Avstraliji nas je le peščica Slovencev, prinešenih v to deželo iz vseh predelov Slovenije, članov vseh mogočih bivših političnih, verskih in strokovnih organizacij, prepuščenih samim sebi, ali, da se izrazimo, kot so se že nekateri o nas — številčno in kvalitetno brezpomemben faktor . . .

„Želimo, da bi bile MISLI res naš list, namenjen in pisan predvsem Slovincem v Avstraliji. Da bi nam v preprosti besedi naših očetov in mater tolmačil za nas važne svetovne dogodke z ozirom na naše kulturno, versko in socialno življenje. Ne bi želeli dvoriti temu ali onemu. Naš program je dokaj enostaven. Napisan je bil s krvjo naših dedov in očetov. In kaj smo, nam je povedala naša mati, ko nam je pela: SLOVENEK SEM . . .

„Cenimo prizadevanje vseh, ki se bore za boljšo bodočnost našega naroda, četudi se morda z njimi ne strinjamo v vsem. Ne odklanjamo nikogar, razen komunistov, ker smo prepričani, da je njihova ideja uničujoča ne smo za nas osebno, temveč za vsako človeka dostojno življenje. Veseli nas, da so že v prvi številki prispevki vseh stanov našega naroda: duhovnika, intelektualca, delavca in kmeta. Stremeli bomo za tem, da nas bo enako sodelovanje vezalo tudi v bodoče. Prepričani smo, da nam bodo vsi naši naseljenci v Avstraliji rade volje pomagali.

„Začeli smo, a sedaj je na nas vseh, kar nas je in kjerkoli smo, da list ohranjamo in razvijamo. —Gor”

Gornje besede so torej stare pet let. MISLI so dosti redno izhajale vso to dobo in srečno dočakale svoj šesti letnik, ki ga s pričujočo številko pričenjamo. Javnost naj sama sodi, v koliko se je posrečilo MISLIM ravnati se po programu, ki je bil podan v navedenih besedah in prve številke prvega letnika. Naša osebna skromna sodba je, da jih ni treba biti preveč sram, ko sebi in svojim bralcem kličejo v spomin uvodne besede pred petimi leti.

Naj na tem mestu prav v širokih potezah podamo pot MISLI v preteklih petih letih.

Začele so v mimiografriranem tisku pod uredništvom Rev. Bena Korbiča z naslovom: 45 Victoria St., Waverley, Sydney. Niso razpisale naročnine, le za prostovoljne denarne prispevke so apelirale na rojake. Kako velika je bila naklada, nam trenutno ni znano.

Po nekako dveh letih je prevzel uredništvo Rev. R. Pivko in začel takoj misliti na tiskan list. Posrečilo se mu je, da je za december 1953, torej ne popolnoma po dveh letih izhajanja, izdal prvo tiskano številko. Napovedal je tudi naročnino, en funt letno, kar še danes velja. Naklada se je polagoma dvignila na en tisoč in čez, plačujočih naročnikov je pa bilo komaj nekaj stotin. List se je vzdrževal z dohodki od zabav, največ v Sydneyu, sama naročnina ni zmogla niiti 4 strani na mesec. Naj še omenimo, da se je naslov lista spremenil v: 66 Gordon St., Paddington.

Z letom 1955 je prevzel uredništvo Rev. Bernard Ambrožič in listu postavil dvojen visok cilj: Vsak mesec vsaj osem strani in vzdrževanje v lastni režiji: naročnina, darovi v „sklad“ in oglasi. Dohodki od zabav naj bi začeli teči v zbirko za bodoči Slovenski Dom. Zamisel se je kljub obilni neveri kar obnesla.

Z letom 1957 se je uredništvo z upravo vred preselilo v Baragov Slovenski Dom na 121 Queen St., Woollahra, Sydney. Tu je nastala pričujoča številka, naslov za oboje pa ostane isti: 66 Gordon St., Paddington, ker je blizu in patra stanujeta na tem naslovu. Ni namreč dobro, če se prepogosto spreminja naslov, ker ljudi samo moti.

Taka je kratka petletna pot našega lista. Kakšna bo nadaljnja?

Upati smemo, da si je list svojo pot že primerno ugladil in mu je ne bo pretežko nadaljevati. En razlog je že v tem, da že nekaj let ni več res, kar je poudarjala: V Avstraliji nas je le peščica Slovencev . . . Česar list ni dosegel v preteklem letu s svojo veliko kampanjo: TISOČ PLAČUJOČIH naročnikov, vsaj v tem letu ne bi smelo biti težko in to BREZ KAMPANJE! Prepuščamo dosedanjim naročnikom, da se za to z vso resnostjo zavamejo.

Vsebinsko list prilično ugaja. Vsaj tako je podobno. Pojavljajo se od časa želje in nasveti, kako naj bi se še zboljšal in razširil svoje predale. Nekateri bi radi več poročil iz Slovenije same, drugi o Slovincih širom po svetu, tretji o svetovnem političnem položaju, četrti bi želeli „Otroški kotiček,” ki je

imela sicer že prva številka, pozneje je pa nekam izginil, peti si žele še tega in tega.

(Konec na str. 8 spodaj).

SLOVENSKA DOMOTOŽNOST

Slovenska zemlja, v tvoje srce blago, v doline tvoje, srce mi želi. Pustila tam sem družbo svojo drago, tam v grobih pokopan moj rod trohni.

Tam cvetje je mladosti zorne moje, tam prvič mi gorelo je srce. Tam veselila sem se sreče svoje, v domača tla so kapale solze.

Bog, daj nam zaželeno zmago nad vsemi zlobnimi ljudmi. Slovenije domovje moje drago naj vekomaj živi, živi!

Justina Glajnarič.

VOŠCILO NARODNEGA ODBORA ZA SLOVENIJO.

SLOVENCEM IN SLOVENKAM
Želimo iz srca vesele praznike in vso srečo v novem letu! Bog daj, da bi bili osebno srečni in zadovoljni in da bi narodovo življenje krenilo na bolje!

Z nekaj več upanja izrekamo letos to voščilo kot v zadnjih letih. Glavni sovražnik miru in srečekomunizem — je sedaj prvič po drugi svetovni vojni začel kazati znake slabosti, začel izgubljati undarnost in osvojevalno silo.

Na Poljskem je uporno javno mnenje izsililo bistvena olajšanja in prisililo komunistično diktaturo k popuščanju. Na Madžarskem je narod pohitel na barikade v boj za svobodo in demokracijo. Žrtvovana življenja in prelita kri ne morejo biti zastoj. V sami Sovjetski zvezi nastopa proti diktaturi mladina in delavstvo.

V podjarmljenih narodih vre. Vidno raste nezadovoljnost in ogorčenje nad izžemanjem. Ljudje zavračajo in odklanjajo službo tiranom in klikam, ki v imenu totalitarne države in diktature proletarijata teptajo osebno svobodo in dostojanstvo. Izredno značilo je, da je uporniško razpoloženje proti komunizmu najmočnejše med mladino in delavstvom, dočim kmetje dosledno, stalno in vztrajno prezirajo namene in cilje komunistične javne uprave.

Nad vsak dvom očitno je, da za sužnjene narodi z enako odločnostjo odklanjajo položaj prisiljenih satelitov Kremlja kot vlogo podanikov pod diktaturami nacionalnega komunizma ali titoizma. Madžarski upor se je razvil v herojsko dramo prav zato, ker so borci za svobodo izrecno odklonili vsiljevanje titoizma.

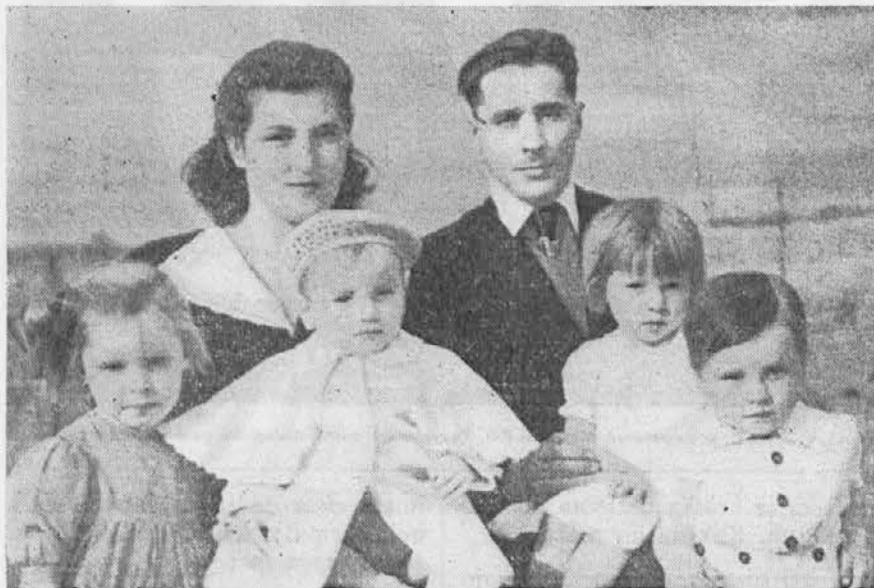
Zaceli so se majati nosilci komunistične beznice nasilja.

Zadnji dogodki so znova dokazali, da osvobodjenje mora priti z železno nujnostjo. Dokazali so pa tudi, da zunanje vojaške pomoči za našo svobodo ni in je ne bo. Komunistični sistem se bo zrusil, kadar bo v celi državi nastala enotna fronta proti skupnemu zatiralcu, kadar se bo tudi sedanjim komunističnim hlapcem zagnusila vlaptska in krvinska služba nad narodom in proti narodu.

Slovenci po vsem svetu te praznične dni molimo, v prihodnjem letu pa bomo s podvojenimi silami delali in žrtvovali, da bi sveto oznanilo božične noči, poslanstvo Miru in Ljubezni, čim preje uničilo sile teme in sovraštva in vladalo med nam in v naši domovini.

Narodni Odbor za Slovenijo
Dr. Miha Krek, predsednik,
Dr. Bogumil Vošnjak, podpredsednik.

TRAGEDIJA SLOVENSKE DRUŽINE

Taki so bili nekaj časa po prihodu v Avstralijo.

Slovenska družina Jožefa in Marije Copot v Maitlandu je bila skromna in kot mravlje delavna, znana le bližnjim sosedom. Tudi med Slovenci ni bila na posebno vidnem mestu, seveda je pa imela krog ožjih znancev in prijateljev, zlasti bližnjih rojakov iz rojstne domovine. Bilo ji je pa usojeno, da je letos hitro po novem letu postala znana po vsej Avstraliji in še preko njenih mej. Štela je devet članov in članic — danes jih šteje samo še pet.

Pred šestimi leti je prišla družina v Avstralijo — doma so iz bližine Ljutomera — privedla je s seboj štiri otroke, dva dečka in dve deklici. Najstarejša hčerka je ostala doma in je šele lansko leto prišla za starši, privedla jo je v Avstralijo babica, ki zdaj tudi živi s Copotovimi. Dva nadaljnja otroka, deček in deklica, sta se družini rodila že v Avstraliji.

Da je vsa avstralska javnost zvedela za to družino, je povzročila

bridka tragedija, ki je družino zadela. Dne 2. januarja so vsi zgoraj omenjeni štirje otroci pri kopanju utonili. Zgodilo se je to v okoliščinah, ki so ostale do neke mere nepojasnjene. Časopisje je zaneslo poročilo o nesreči v vse koté Avstralije in vse je iskreno sočustvovalo s težko prizadeto družino.

Ob obilni udeležbi se je v soboto 5. jan. vršil pogreb. Mašo je imel slovenski duhovnik, blagoslovil je štiri drobne rakve krajevni škof, na pokopališču je opravil predpisane obrede krajevni župnik. Malokatero oko je ostalo suho, ko so se rakve spuščale navzdol. Vse je pa občudovalo starše, zlasti mater Marijo, ki je vsa vdana v božjo voljo stala tam kot zares „močna žena“ in izročala svoje malčke nebesom. Bila je živ zgled vsem, kaj pomeni človeku globoka vera v Boga v času bridkosti. Kakor smo iz scra

sočustvovali z družino, smo ji nehoté obenem čestitali, da je znala s tako notranjo močjo sprejeti tragedijo, kakoršne po izjavah Avstralcev samih ta dežela ne pomni. Seveda je že veliko ljudi, tudi otrok, utonilo na tem kontinentu, toda da bi kar štirje iz ene same družine v eni sami uri

izginili pod vodo, kaj takega ni bilo slišati.

Ko izrekamo tudi na tem mestu svoje iskreno sožalje nad toliko izgubo vsem Copotovim, izražamo tudi čestitke, da jih nesreča ni strla, kakor bi gotovo strla marsikatero družino ob dosti manjši izgubi. — P.B.A.

KOTICEK NAŠIH MALIH

Blacktown, N.S.W.: Res, ponosna sem bila, ko sem videla prvič v mojem življenju nekaj mojega natisnjene v slovenskem časopisu. Zato najlepša hvala g. uredniku. Naredila sem sklep za novo leto, da Vam vsak mesec kaj napišem za MISLI, če boste zadovoljni. Rada bi tudi, da bi se še kakšna druga punčka oglasila in nekaj napisala za naše lepe MISLI. Tako bi si potom MISLI dopisovale in vsaka bi nekaj povedala, ki bi zanimalo in bilo v veselje vsem nam mladim Slovenčkom. Zato bi Vas tudi prosila, g. urednik, če bi dodal v MISLIH majhen prostorček z naslovom: Kotiček naših Slavčkov. Mislim, da bi bili tega vsi veseli.

Oprostite, če Vam povem veselo novico, da smo po tolikem času spet videli p. Pivkoto pri slovenski sv. maši tu v Blacktownu. In potem je prišel tudi na naš dom. Smo bili vsi jako veseli, samo prehitro je odšel.

Lepo pozdravlja in vošči vse najboljše v novem letu Vam, g. urednik, in Vašim MISLIM — Slavica Filipič.

Blacktown, N.S.W. Prav lepa Vam hvala, da ste natisnili v naših MISLIH moje pismo in pesmico „Slovenski gaj.“ To je bilo moje prvo, ki je bilo kdajkoli objavljeno v kakšnem časopisu v mojem življenju. Na to sem tudi zelo ponosen. Tudi ata in mama se mi večkrat nasmehmeta, jaz pa rečem: „Kaj?“ Mislim, do bom vsak mesec nekaj napisal za naše MISLI, če Vam bo všeč. Imam dosti stvari Vam povedati. Sedaj za Božič smo tudi doma naredili lepo božično drevesce in ga prav lepo okrasili. Ponoči je prišel sv. Miklavž in pustil igrače na mizi. Ampak jaz ne verjamem, da pride Miklavž, mislim, da se ata šamo šali. Zdaj smo tudi zelo veseli, da je g. Pivko zdrav. Saj smo mnogo molili zanj. Zelo lepo Vas pozdravljam in voščim vse dobro za celo leto.—Slavko Filipič.

Urednik piše: Vsa čast Slavki in Slavku, da sta spet pisala in obljubila vsak mesec pisati. To je res lepo. Zelo želim, da bi še drugi otroci pisali, kakor tako prav svetuje Slavka. Stavim glavo, da bo vsak prijatelj MISLI z veseljem bral. Kotička za otroke pa nisem imenoval po „slavčkih,“ kot je Slavka želela. Morebiti bo zadovoljna s tem, kar sem naredil, in ne bo zamerila. Pozdrav, pa še drugič kaj.

To sliko je prinesel sydneyški DAILY MIRROR. Štirje v gornji vrsti so utonili: Charli (9), Franki (7), Mary (10), Julka (8).

Sovjeti na Olimpijskih igrah

To reportazo je napisal za MISLI Ljenko Urbancic, ki je kot tolmac in poročevalec za „Sydney Morning Herald“ med olimpiado imel tudi priložnost, da je v nemajhni meri spoznal sovjetske udeležence.

AVSTRALSKI TISK je zanemarljivo mnogo priložnosti, ki so se mu nudile, da bi poročal tudi o še tako majhnem prijateljstvu in družabnem občevanju sovjetskih olimpijcev z ostalimi tekmovalci mnogoštevilnih narodov. Je pa to zanimiva plat lanske olimpiade. Seveda ne bomo vzeli vsakega sovjetskega nasmeha že za bratenje. Tudi ne dejstva, do so se radi dali slikati raznim fotografom in da so enako radi zamenjavali z drugimi športne značke.

Sovjetski udeleženci so bili v glavnem prijazni in vljudni — celo klobuke so snemali — toda nikoli niso pozabili, da je treba držati razdaljo. Jasno je bilo, da tudi po Stalinova doba ni ustvarila v Sovjetiji mode za prijateljstvo s tujci. Za tujce pa imajo v Sovjetiji ne le državljane kapitalističnih dežel, temveč tudi prebivalce njihovih kolonij.

Melbournski novinar, ki je povabil na večerjo nekoliko sovjetskih deklet in se z njimi fotografiral, je povzročil senzacijo. V njegovi družbi je bila pa tudi šarmantna in prijazna blondinka Aleksandra Ivuškina. Čeprav je imela samo vlogo uradne tolmačice, ni bila malo pomembna. Po vsem, kar sem opazil, resno dvomim, da bi žena s takimi kakovostmi služila rdečim le kot navaden tolmač. Sovjetsko „pravilstvo“ nikoli ne pozabi poslati z otroki — varuha!

V Olimpijski vasi je cvetela romantika. Neki večer me je naprosil avstralski atlet, da mu preve-

dem nekoliko besed za romunsko športnico. Bilo je povabilo na večerjo. Ni imel dosti upanja, toda ženska se ni branila, z veseljem je sprejela povabilo. Vendar pa nisem opazil ali slišal, da bi tako povabilo s strani kakega tujca sprejelo tudi sovjetsko deklet. Prav tako nisem nikoli slišal, da bi kakemu avstralskemu fantu uspelo, če je skušal kupiti kozarec viktorijskega piva sovjetskemu tekmovalcu.

Vladimir Kuc, ki sem ga srečal in večkrat intervjuval, se je nekoč pokazal na moje veliko začudenje oblečen v moder olimpijski suknjič z belim slamnikom in samovoznico, na kateri je bil uvezen kengeru. V prvem hipu sem ga imel za „fair dinkum Aussija!“ Čeprav so proti koncu iger Sovjeti poslali že večino svojih športnikov v plavajočo ječo „Gruzijo“, ki je bila zasidrana v melbournskem pristanišču, je Kuc, junak dneva in ponos rdečega raja, stanoval še vedno v vasi. Sicer pa nisem nikoli videl pri njem kaj takega, kar bi me odbijalo. Ta pomorski poročnik iz Ukrajine je popoln športnik.

Poleg velikega lova na avtograme pred vasio je bilo med športniki v vasi zelo razvito tudi barantanje: značko za značko, novec za novec, koalo igračo za pakistansko jagenjčkovo kučmo. Toda obe stranki sta bili zelo zadovoljni, ko je Rus dal snop sovjetskih športnih brošur Avstralcu za tri gangsterske „comics.“

Enega najbolj spontanega poskusov prijateljstva s sovjetske strani napram tujcu je bilo opaziti, ko je ameriški veteran Jessie Owens prispel na opazovanje atletov pri trainingu v vasi. V nekaj minutah so mu sovjetski napolnili

prgišče s svojimi športnimi emblemi. Ali je bilo to na račun njegove temne kože, da bi pokazali, kako solidarni so oni — borci za narodnostne in rasne pravice — s preganjanimi amerškimi črnici?

Naj omenim, da je bil Owens na igrah kot eden osebnih predstavnikov ameriškega predsednika. Obenem pa je tudi delal za televizijo. Owens je poznan športnemu svetu tudi z berlinskih olimpijskih iger, ko si je priboril zlato medaljo, pa mu poglavar Reicha pri svečanosti ni hotel podati roke — zaradi njegove temne kože. Owens je danes eden direktorjev za ameriški športni center.

Ko sem poklonil lep foto-album Nini Ponomarevi, spomin z olimpijskih iger, sem ji priložil tudi najin intervju, objavljen v „Sun-Herald.“ V zameno, mi je dala brošure o sovjetskem športu.

Na plesu, ki ga je priredilo za sovjetske športnike Avstralsko-sovjetsko društvo, sem ponovno zaprosil Nino za ples. Vendar sem tokrat dobil košarico. Rekla je, da je trudna. Košarica, čeprav pričakovana po obavljenem intervjuju, mi je vzela pogum v prav taki meri kot sumljivi pogledi dveh atletsko razvitih Rusov, ki sta sedela vsak na eni strani Nine.

Čeprav so si prireditelji plesa veliko prizadevali, da bi ustvarili za sovjetske goste domače vzdušje, so ti obdržali svojo razdaljo kot običanjo. Celo menu-karte, okrašene s koalo in ruskim medvedom, ki veselo plešeta in vihtita av-

stralsko in sovjetsko zastavico, niso dosegle smotra kot so si ga zamišljali v dobri veri moskovski „spotniki.“

Od 60 sovjetskih športnikov in športnic na plesu je bilo najmanj polovica tolmačev, administratorjev in — špijonov. Nekoliko sovjetskih trenerjev je nosilo ta večer zelene trakove z napisom „Press.“ Take trakove so dajali tujim novinarjem. Na plesu so ti „novinarji“ budno pazili na ovčice, katere so jim zaupali kremeljski gospodarji.

Na vsakega sovjetskega udeleženca na plesu sta pa prišla dva Rusa — emigranta. Ti so zalagali svoje sonarodnjake z majhnimi letaki, pozdravljajoč jih kot brate, želeč jim ves uspeh pri igrah, toda svareč jih pred nameni rdečih, ki bočejo zlorabiti talente ruskega naroda za boljševiske smotre. Najbolj aktivni so bili takozvani „solidaristi,“ ki se bore pod geslom: Proč z brezobzirnim kapitalizmom in smrt komunizmu! Kmetje, delavci in inteligenca naj se združijo pod znamenjem trizoba za obračun z boljševismom. Ruski emigrantski tednik v Melbournu — „Edinenie“ — je prinašal portrete sovjetskih zmagovalcev in jih obenem spodbujal za borbo proti zločinski vladi. Poudarjal je zlasti okrutnosti sovjetskih okupatorjev na Madžarskem.

Tako so sovjetski športniki brezdvomno videli in slišali marsikaj, česar bi ne bili smeli . . .

VAZNO!

VAZNO!

V Melbourne-u izhaja na osmih straneh, ki se imenuje THE CATHOLIC WORKER. List obravnava socialna in gospodarska vprašanja s krščanskega stališča. Celoletna naročnina za list je samo SEDEM silingov. Kdor zna citati anglesko in se hoče boriti proti komunizmu, naj čimprej naroči ta izvrstni list! Vsem rojakom is rojakinjam ga toplo priporočamo. Naslov je: THE CATHOLIC WORKER, 379 Collins Street, Melbourne, Victoria.

KDO OD NAS BI vedel povedati, kaj se je zgodilo v noči od 14. na 15. aprila leta 1912? Bila je velika reč — ves svet se ja zaradi nje razgibal, čeprav je še dobri dve leti manjkalo do izbruha prve svetovne vojne.

Tisto noč se je sredi Atlantika potopila največja ladja, ki je kdaj plula med Evropo in Ameriko — TITANIC.

Bila je njena prva vožnja. Ves svet je bil prepričan, da se taka ladja sploh ne more potopiti.

Mrs. Albert Caldwell se je bila vkracala na Titanic v Southamtonu. Vprašala je nekoga na ladji: „Ali se ta ladja res ne more potopiti?“

Odgovor je bil: „Madam, sam Bog bi je ne mogel spraviti na dno morja.“

Debele knjige so že popisovale potop Titanica. Mi tu ne mislimo ponavljati cele zgodbe. Očrtali bomo na kratko samo dogodivščino enega moža, ki se je v čudnih okoliščinah rešil. K rešitvi mu je pripomogel njegov „flegmatični“ temperament. S tem nočemo reči, da je zmerom dobro in koristno, če je človek — flegma.

Nekaj minut, preden se je Titanic potopil, so se trgali od njega zadnji rešilni čolni in se spuščali

na vse strani po morski gladini. Vsepovsod je vladala silna zmešnjava, le vrhovni pek, ki je ladjo oskrboval s svežim kruhom, je ostal miren. Ko je slišal nujni klic, naj se vsak reši, kakor se more in zna, mu je prišla v glavo koristna misel: Ljudje se spravljajo v rešilne čolne, prav bo, če imajo s seboj kaj kruha!

Naj tu povemo, da je bilo možu ime Charles Joughin.

Sklicali je svojih 13 pomožnih pekov in jim dal povelje, naj pograbbijo vsak nekaj hlebov in hite k rešilnim čolnom. Fantje so ubogali in vsak je pograbil štiri hlebe. Pometali so jih v čolne in odšli. Bil je zadnji čas, da vsak misli na lastno rešitev, če je sploh mogoča.

Joughin je ostal sam. Počasi in premišljeno je stopil v svojo kabino in si privoščil pošten požirek žganja. Potem se je počasi napolnil navzdol v spodnje ladijske prostore. Med potjo je zvedel, da so ga bili določili za veslača v rešilnem čolnu št. 10. Šel je tja, pa hitro uvidel, da je dovolj drugih na mestu za ta posel. Njegova vloga je bila odveč. Skočil je iz

čolna nazaj na ladijski krov in od tam pomagal, da je čoln srečno odplaval.

Pozneje so ga vprašali, zakaj ni ostal v čolnu in se že tedaj rešil. Odgovoril je: „Bil bi slab zgled drugim . . .“

Ko je bil Joughin spet brez dela, se je počasi vrnil v svojo kabino in znova potegnil iz steklenke. Dobro mu je delo. Potem je sedel na posteljo in gledal, kako voda že vdira v kabino pod vrati. Bil je res že skrajni čas, da nekaj napravi za svojo rešitev.

Čez čas se je odločil in zagazil skozi naraščajoče vodovje na krov. Zadnji rešilni čoln je bil že daleč, mnogo potnikov je plavalo posamič okoli ladje, ker v čolnih ni bilo prostora zanje — oziroma so zamudili vkranje. Saj mnogi do zadnjega niso hoteli verjeti, da je res kakšna nevarnost.

Joughin se je zagledal v plavajoče in so se mu zasmilili. Začel je metati mednje stole in druge pripravne reči, da bi se jih oprile in laže ostali na površju. Končno je le pograbil rešilni pas in odšel proti zadnjemu koncu

ladje. Titanic se je pogrezal, sprednji del je bil že skoraj ves pod vodo, zadnji se je dvigal v višino in njegov vrh je bil kakih 150 čevljev nad morskno gladino . . .

Joughin je bil tam gori čisto sam in gledal v globčino pod sabo. Počasi in premišljeno si je nadeval rešilni pas in živo čutil, kako se ladja potaplja. Medtem se je bila postavila že čisto na glavo in z veliko naglico izginjala v morje. Joughin je imel občutek, da je na dvigalu, ki brzi navzdol. Pa je mirno čakal, da doseže vodno gladino. Tedaj se je spustil v vodo in rešilni pas ga je obdržal na površju. Niti glave si mož ni zmočil . . .

Valovi so ga zanesli na odprto morje, kjer je plul in plul — dolge ure. Za Titanicom ni bilo nobene sledu več, rešilni čolni so se bili razpršili po cele milje naražen. Proti jutru so prihitele razne ladje od vseh strani in pobirale, kar se je še dalo rešiti. Domala vsi, ki so bili v čolnih, so se rešili, od onih, ki so skušali na svojo roko plavati, je ogromna večina poginila.

Eden redkih, ki so ga nazadnje le opazili in potegnili na krov, je bil Charles Joughin — verjetno eden največjih flegmatikov, ki jih je kdaj nosil svet.—Pba.

FLEGMATIK

NEKAJ BESED O DRŽAVI VICTORIJI

(Konec.)

DRŽAVA VICTORIA je v pogledu površine druga najmanjša članica avstralskega Commonwealtha in zavzema 87.884 kvadratnih milj površine ali 2.95 odstotka vsega ozemlja avstralske zveze držav. To pomeni, da bi iz Avstralije s Tasmanijo vred mogli napraviti več kot 30 držav enako velikih po ozemlju kot je Victoria. Površina te države je skoraj tako velika kot površina Velike Britanije.

V pogledu prebivalstva pa je Victoria druga največja država avstralske konfederacije. Po najnovjših podatkih, iz leta 1955, živi v Victoriji 2.500.000 ljudi. To je 27.8 odstotkov ali 5 osemnajstin vsega prebivalstva Avstralije. — 1.750.000 t.j. 7 desetih ali 70 odstotkov vseh človeških prebivalcev Victorije živi v njenih osmih največjih mestih, ostali t.j. 750.000 prebivalcev ali 30 odstotkov pa živi po manjših seliščih in samotnih farmah. Victoria ima izmed vseh šestih držav največjo gostoto prebivalstva, 28 oseb na kvadratno miljo.

Glavno mesto in največje pristanišče Victorije je Melbourne, ki ima 1.500.000 prebivalcev in je središče gospodarske, kulturne, politične in verske delavnosti in veliko križišče železnic. Druga pomembnejša mesta Victorije so: Geelong, 72.349 preb.; Ballarat, 48.050 preb.; Bendigo, 36.918 preb.; Mildura, 10.967 preb.; Warrnambool, 10.859 preb.; Shepparton, 10.843 preb.; Wangaratta, 10.727 preb.; Traralgon, 9000 preb.; Morwell, 8800 preb.; Yalourn, 7000 preb.

Victoria je razdeljena na sledečih osem pokrajin: Western District; Central Victoria, Gippsland, Wimmera; Northern District; North-Eastern District; North-Central District; Mallee. Ta, zadnja pokrajina in Northern District sta popolnoma brez gorovja. Pokrajine Wimmera, Western District in Central Victoria imajo malo gorovja; Northern Central District in Gippsland sta precej pokriti z gorami; a najbolj gorata od vseh osmih pokrajin Victorije je North-Eastern District, kjer gore in planine zavzemajo 3 četrtine ozemlja omenjene pokrajine. Tu se vzpenja k nebu najvišji planinski vrh v Victoriji, ki se imenuje Mount Bogong in je visok 509 čevljev ali 2300 metrov. Žito in ovčarstvo uspevata v pokrajinah Western District in Wimmera; pokrajina Gippsland je središče mlekarstva in sirarstva; istotam so tudi rudniki rjavega premoga in električne centrale. Iz pokrajine North-Eastern District pridobivajo les. V pokrajini Central Victoria so osredotočene trgovina, obrt in različne industrije. Največja, najsevernejša in najmanj rodovitna pokrajina Victorije je Mallee. Tukaj pridelajo le nezmatno količino pšenice. V okolici mesta Mildure pa uspevata sadjarstvo in vinarstvo.

Victoria je dobro oskrbljena z vodo. Ima mnogo rek, izmed katerih so glavne te-le: Murray, Snowy, Goulburn, Glenelg, Kiewa, Hopkins, Mitta Mitta, Wimmera, La Trobe, Barwon Loddon, Ovens, Thomson, Campaspe, Wannon in Mitchell. Razen tega so v Victoriji tri ali štiri umetna jezera, s pomočjo katerih namakajo ozemlje, kjer primanjkuje vode. Reka Murray služi kot naravna meja med državama Victoria in New South Wales.

Morska obala Victorije je dolga 681 milj. Ob njej leže sledeča mesta: Portland, Port Fairy, Warrnambool, Apollo Bay, Lorne, Geelong, Melbourne, Williamstown, Frankston, Sorrento, Mornington, Flinders, Port Albert, Lakes Entrance, Mallacootain še drugi manjši kraji. Vsi ti kraji so obmorska mesta Victorije, toda samo nekatera imajo omembe vredna pristanišča za parnike. Ta so: Melbourne, Geelong, Warrnambool, Williamstown, Flinders Western Port. Kraji: Lorne, Mordialloc, Sorrento, Mornington in Geelong so priznane izletniške točke z dobrimi kopalisci. V notranjosti Victorije sta pa znameniti bivši rudarski mesti Bendigo in Ballarat. V bližini obeh krajev so bili nekoč rudniki za zlato. Ponos Bendiga je stara stolna cerkev (katedrala); Ballarat pa krasi jezero, cvetlični vrtovi in drevoredi s spomeniki vseh predsednikov centralnih vlad Avstralije.

Glavne rudnine v Victoriji so: črni premog, rjavi premog, bela in rdeča industrijska ilovica, apno, kaolin, mavec, pesek različnih vrst in bari, šamet, basalt, granit, bauxite, magnezij, mineralno olje, baker in druge. Črni premog kopljejo v sledečih victorijskih rudnikih: Wonthaggi, Jumbunna, Outtrim, Korumburra. Rjavi premog pa pridobivajo v Bacchus Marsh, Wensleydale, Dean Marsh, Benwerrin, Altona, Won Wron, Gelliondale, Lal Lal in v dolini reke La Trobe. Zlato in srebro pridobivajo v krajih Gaffney's Creek, Woods Point, Harrierville, Chewton in drugje. Ena izmed mnogih zanimivosti Victorije so nekatera jezera, ki se v določenih letnih časih osuše. Iz teh jezer pridobivajo jezersko sol, katero uporabljajo za uničevanje plevela in odločanje mešanih kovin.

Trideset odstotkov celotne površine Victorije je pokrite z gozdovi. Po statistikah iz leta 1950 povzemamo, da je Victoria imela tedaj 19.191.000 ovac; 1.525.000 glav goveje živine; 2.735.000 akrov posejanih s pšenico. V Victoriji izkopljejo letno 9.250.000 ton rjavega premoga; 140.000 ton črnega premoga; 2500 ton kaolina; 36.300.000 kubičnih yardov lončarske ilovice; 50.000 kubičnih yardov bele ilovice; 2.000.000 kubičnih yardov basalta; 53.000 unč zlata; 3400 unč srebra. Letos so začeli proizvajati v Victoriji svetilni plin iz rjavega premoga. Iz iste vrste premoga so začeli iz-

delovati tudi koks, katerega že uspešno uporabljajo v livarnah železa.

Uporaba rjavega premoga v ta dva namena pomeni nov korak v napredku victorijskega gospodarstva.

Proizvodi mnogoštevilnih victorijskih tovarn so sledeči: stroji, tkanine, oblačila, jestvine in pijače; obdelan les in pohištvo; papir, steklo in stekleni predmeti; usnje, gumij, kemični izdelki, električna struja, plin, tiskarski proizvodi, avtomobili in drugi. V vseh victorijskih industrijah je bilo zaposlenih v letu 1955 okrog 311.000 ljudi.

Na gospodarskem kakor tudi na kulturnem polju zavzema Vic-

toria drugo mesto med šestimi avstralskimi državami. (Prvo mesto na obeh poljih zavzema država New South Wales). O visoki ravni kulturnega življenja v Victoriji pričajo mnogoštevilna gledališča, knjižnice, raznovrstne šole in akademije, literarna, glasbena in znanstvena društva, mnoge radioodajne postaje in veliko število časopisov in revij.

To je bežem oris države Victorije, katera predstavlja le majhen del petega kontinenta. Sedaj pa upajmo, da se bodo oglasili tudi drugi rojaki in opisali za „Misli“ one države avstralskega Commonwealtha, v katerih žive.

-hib.

SMREKARJEVI „ŠTIRJE TEMPERAMENTI“

HINKO SMREKAR je eden najbolj znanih slovenskih slikarjev. Poznamo ga morda še najbolj po najrazličnejših razglednicah, ki predstavljajo vsakovrstne narodne motive. Nič manj ni znan po svojih nagajivih karikaturah, ki jih je znal njegov čopič pričarati na papir in platno.

Leta 1942 so tega našega umetnika ustrelili Lahi v Gramozni jami pri Ljubljani kot talca.

Tu prinašamo njegovo karikaturu: ŠTIRJE TEMPERAMENTI. Je močno pretirana, vendar v glavnem prav dobro izraža človekove temperamente.

Prvi na levi je sangvinik. Poglavitna poteza njegovega značaja je, da veseljači, zabava sebe in druge, jemlje življenje z zelo lahke strani.

V stredi zgoraj je melanholik. Žalosten, zamišljen, vase pogreznjen, pust, upadel, obraz mu je silno dolg.

Oni na desni je kolerik. Poln

energije, kar razganja ga njegova notranja moč, resnična ali samo namišljena. Če bi ga hoteli na kratko označiti, bi napisali pod njegovo sliko: „Vse zbov!“

Spodaj sedi flegmatik. Njega svet ne razburja, umirjen je sam v sebi, nikoli se ne razjezi, zmerom dobre volje, lepo se redi in komodnost ljubi nad vse.

V življenju in resnici človekovi temperamenti niso tako strogo določeni kot jih kaže slika. Po večini imamo ljudje od vsakega temperamenta nekaj. Navadno pa res eden ali drug v nas prevladuje. Tudi ni res, da bi bil človek zmerom tako razpoložen kot bi se pričakovalo od njegovega prevladujočega temperamenta. To ve vsak sam zase. Tudi ti in jaz sva včasih bolj nagnjena k enemu temperamentu, drugič k drugemu. Potem pa vendar spet pride na površje tisti, ki nama je od vseh najbolj prirojen.

Seveda se človek lahko vzgaja — sam ali pod vplivom okolice — da polagoma svoj poglavitni temperament ublaži, morda celo kar preuredi.

Toda tu se ne mislimo spuščati v razpravo o vzgajanju temperamentov. Ko že prinašamo Smrekarjevo sliko, pa ni prostora za obdelovanje poedinih temperamentov, smo na drugem mestu v tej številki uvrstili zgodovinski primer enega in to flegmatičnega temperamenta. Primer se nam zdi zanimiv in poučen. Kaže namreč, kako včasih celo „flegma“ človeku pomaga, da v težkih okoliščinah ne izgubi glave.

Nekje drugje v tej številki boste našli ta primer pod naslovom: FLEGMATIK.—Ur.

Slovinci

v Perthu in okolici!

Kupujte vse svoje potrebščine

največji trgovini Zapadne Avstralije

pri **BOANS-u**

KRIŽEM AVSTRALSKE SLOVENIJE

NEW SOUTH WALES

Sydney: Okoli preteklega božiča so se poročili v St. Francis cerkvi, Paddington, naslednji pari: Adrian Živic iz Mirna pri Gorici in Štefanija Abram, doma iz Komna; Jože Žabar, doma iz Senice, in Magda Kostova iz Makedonije; Ivan Kašnik iz Križevcev in Vera Butinar iz Pregarjev; Viktor Munnih iz Sel pri Volčah in Ana Zigante iz Isole; Rudolf Čadež iz Vipolž pri Gorici in Dorothy Triggs iz Sydneya; Robert Mrsnik iz Ilirske Bistrice in Gwendoline Musgrove iz Ellalonga; Jože Benčina iz Žirja in Barbara Lavrenčič iz Vipave; Leopold Cimprič iz Kočevske reke in Erminija Trebec iz Dolnjega vremena; Janez Kirn iz Zagorja in Draga Kreševič iz Podgrada; Franc Počkaj iz Slivja in Marija Kalc iz Bazovice; Ivan Urbas iz Rakeka in Marija Poklar iz Ilirske Bistrice. Vsem iskrene čestitke in najboljše želje za vso srečo v zakonskem življenju! — **Kroničar.**

Sydney: H krstu sta poslala svojo prvorojenko Stanko Grmek in ga. Zalka in ji dala ime Dorica. Za botra sta bila Alojz Colja in Marija Nemanič. Jože Lipec in žena Mimica sta dala svoji prvorojenki ime Sonja Marija. Botra sta bila Rafael Pavlovec in Tilka Hribar. Čestitke! — **Kroničar.**

Junction Shaft: Sporočam, da sem v redu prejel decemberske MISLI. Zelo me veseli, da je ustanovljen Slovenski Dom. Dolgo časa je visel samo na enem žebelju, pa se je izkazalo, da je ta žebelj res trden. Posebno me veseli, da bo Dom dobil ime po mojem faranu Frideriku Baragi. On je bil krščen v isti cerkvi kot jaz in pri istem krstnem kamnu. Tako mi je povedal moj nekdanji župnik in katehet g. Omahen. Škof Baraga se je rodil v grajskem poslopju Mala vas, a krščen je bil v Dobrničah. Let 1936 so mu farani postavili prekrasen kolturprovestni Dom, ki se je imenoval po njem, a med vojno je ta Dom doživel isto kot mnogo drugih. Požgali so ga domači komunisti, češ da je poslopje farško in protiljudsko. Takoj po praznikih bom poslal za Baragov Dom svoj delež, ker za Božič ne morem priti v Sydney. V MISLI se mi jako dopade tudi naslovna slika, res vsa čast arhitektu Mejaču za tako lepo delo. Zanimal me je tudi članek Mirka Brenčiča, posebno pa njegov dopis o naših dekletih. Vendar se v to zadevo ne mislim spuščati. Tukaj pri nas je sonce tudi precej močno in nas kar pošteno greje. Drugih posebnih novic nimamo. V letu 1957 želim mnogo uspeha in lep napredek Baragovemu Domu. Naj postane zatočišče Slovencev, da se čim večkrat v njem dobijo in kaj pametnega pogovorijo, zraven pa kakšno veselo uganje. Pozdrav vsem skupaj. — **Stanko Šušteršič.**

Sydney: Najlepša hvala vsem, ki so pomagali pri zabavi v Paddington Town Hall dvorani na Štefanovo. Hvala tudi vsem za lepo udeležbo in potrpljenje s teža-

vami, ki so nastale v zadnjem hipu. Tako nam je prejšnja godba nepričakovano odpovedala le nekaj dni pred zabavo, pa smo morali poiskati drugo, ki pa naše ljudi po večini ni zadovoljila. To se bo popravilo pri prihodnji zabavi — v nedeljo 24. februarja. Le pridite, bomo videli, kako svet' Matija v Avstraliji led razbija . . . — **Vodstvo Doma.**

VICTORIA

St. Albans: Uljudno naprošamo MISLI, da objavijo v naslednji številki sledeče obvestilo: Slovenski klub v St. Albansu se je pred kratkim preimenoval na drugi letni skupščini po želji tukaj živih rojakov v „Slovensko društvo Triglav.“ Ta naziv bomo uporabljali v bodoče. Vsa pošta naj se pošilja na naslov: Marko Zitterschlager, 29 Theodore St., St. Albans, Vic. Želimo vsem rojakom srečno in veselo novo leto 1957. — **Odbor.**

St. Albans: Letošnja božična številka MISLI je prav zanimiva in čisto gotovo pomeni višek na dosedanji poti. Sploh je časopis tako nappredoval, da mu je iskreno čestitati z veliko željo, da bi šlo še dalje tako. Vidim tudi, da ima list dobre sodelavce in mene niste posebno pogrešali in me, upam, tudi ne boste v bodoče. V kolikor bi bil list v zadregi s prispevki, pa mi sporočite. Poskusil bi še s kakimi prispevki, pa to ponudbo morate razumeti tako, da ni nič drugega kot dobra volja pomagati, v kolikor je potrebno, pri oranju avstralske slovenske ledine, zlasti ko vem kakšne so težave, ki se mora list z njimi otepati. Z vdanimi pozdravi — **Adolf Vadnjal.**

Prip. ured.: Za pohvalo — hvala! Za ponudbo še toliko bolj. Razume se samo po sebi, da si uredništvo želi čim več prispevkov in od čim bolj različnih sodelavcev, zato pogaša list in pogrešajo bralci vsak prispevek, ki bi mogel priti, pa ga ni. Z eno besedo: Dobrodošli, kadar in kolikor kdo more!

Melbourne: Smo v prvih dneh novega leta. Pošiljam funt za naročnino za 1957. Nočem biti med tistimi kratkovidneži, ki pustijo vse leto naročnino na dolgu in je nazadnje morda niti ne poravnajo. Ne razumem, kako more biti naš človek tako brez ljubezni do vsega, kar je slovensko in nam kot Slovincem koristi. Meni je naš časopis prav tako drag kot beseda, ki pride od moje matere. Rad bi pa videl, da bi MISLI poročale kaj več o političnem svetovnem razvoju. To bi bilo meni zelo všeč. Če pa to ni mogoče, pa vseeno ostanem med rednimi naročniki in čitatelji. Želeč veliko uspeha v letu 1957 pošiljam vsem najlepše pozdrave. — **Pavel Rupnik.**

Dookie: Morda bo koga zanimala novica, da je nam vsem že dobro znani arhitekt Cveto Mejač postal oče. Rodila se mu je hčerka prvorojenka, ki je dobila pri

krstu ime Monika. Bati se je bilo, da ne pojde vse po sreči ob rojstvu, pa zdaj je vse v redu. Mladi oče je seveda svoje prve hčerke nepopisno vesel. Iskrene čestitke! — Od doma sem pa prejel vest, ki bo zanimala rojake iz Radovljice in okolice. Umrila je Mihovčeva mama ali gospa Gregorc iz Predtrga. Njen mož je bil dolga leta radovljiški župan in vzoren gospodar na obširnem Muhovčevem posestvu. Rajna je bila pravi simbol slovenske matere. Krasila jo je posebno velika radodarnost, ki ni pričakovala in zahtevala pohvale. Po vojni je veliko trpela in to ji je skrajšalo življenje. Posestvo so podržavili in njo izgnali od doma. Umrila je v bolnišnici in njeni sorodniki so morali ponižno prositi oblast, da so jo smeli za eno noč prepeljati v rojstno hišo. Naj počiva v miru. — Svoj spis v božični številki sem poslal mami in mi je odpisala: „Iz naše hiše ste vsi fantje ministrirali — bilo vas je pet — in vseh let vašega ministriranja je bilo 18. Mislim, da je to rekord, da je ena hiša tako dolgo držala v fari ministrantovsko službo. Podržajev oče, ki si ga omenil v članku, še živi in je zdaj osemdesetletnik.“ — Ker se zanimam za igro šah, naj ponovim, kar piše o tej igri „The Sun“ v Melbournu. Šah je najbrž najstarejša igra na svetu. Ni pa dognana, kje se je ta igra rodila. Verjetno v Indiji, ker beremo o njej v starem indijskem jeziku najmanj 3.000 let pred Kristusom. Širil se je skozi Burmo in Kino na Japonsko. Od tam je verjetno našel pot v skandinavske dežele in polagoma po vsej Evropi. — **J. Maček.**

SOUTH AUSTRALIA

Mile End: V listu bi radi videli več slik, skupin naših rojakov iz raznih krajev in ob raznih priložnostih. Saj je med nami gotovo dosti fotografov. Take slike bi listu dale več domačnosti, občutka povezanosti in zanimanja drug za drugega. Med božičnim delopustom sem opazil, kako mnogi, posebno oni brez družin, brezciljno in v osamljenosti ubijajo svoj letni odmor. Vsilila se mi je misel na možnost skupnih počitniških taborjenj, potovanj, medsebojnega obiskovanja in zamenjave. Kako si to zamislim, bom drugič napisal. Morda je pa tudi kdo drug o tem kaj razmišljal in bi imel konkretnih predlogov. Naj se oglasi! — Pozdrav vsem rojakom, še posebej onim, ki so že poravnali naročnino. — **Jernej Hlapec.**

STANOVANJE

in hrana, če želite.

Za slovenske fantel!

Naslov:

Mrs. Drach

14 Boulevard, Lewisham, Sydney.

ST. ALBANS, VIC., POROČA

DRUGA LETNA skupščina naše organizacije je bila sklicana na dan 16. dec. 1956 ob 5h pop. v cerkveno dvorano v St. Albansu. To se je zgodilo na željo članstva, ki je želelo izvoliti nov in močnejši odbor. Udeležba je bila odlična, saj se je skupščine udeležilo 91% članstva.

Skupščino je odprl g. predsednik Jože Vah, je vse navzočne toplo pozdravil ter prečital letno poročilo. Po končanem branju ga je članstvo nagradilo s ploskanjem, nakar je izrazil željo, da bi v bodočem letu blub doživljal se večjih in lepših uspehov.

Sledilo je poročilo tajnice, gdične Marte Gerbec, in blagajnika g. Ivana Erjavca. Nato je poročal še gospodar g. Ignac Lipič. Vsa poročila so navzočne navdušila, ker so v njih videli očitne uspehe društva. Če se pomisli, da smo organizirani komaj leto dni, da smo začeli iz nič in sredi najrazličnejših težav, res lahko govorimo o uspehu. Naj omenim samo dobro organiziran program, ki je odbor poskrbel znaj o priložnosti sprejema p. Bazilija, katerega smo z velikim veseljem sprejeli v svojo sredo. Posebno pozornost je vzbujal mladinski pevski zbor, ki ga uspešno vodi g. Ivan Cerkvjenik. Odbor je tudi priredil miklavževanje in ob tej priložnosti je bilo obdarovanih mnogo gostov.

G. predsednik Jože Vah je nato predlagal, da se izvoli nov odbor, ki naj še z večjim uspehom deluje. Na vprašanje, če naj bodo volitve tajne ali javne, so navzočni odločili, da naj se vrše javno z dviganjem rok. Nato je celokupno članstvo ponovno izvolilo za predsednika g. Jožeta Vaha. Ostali člani upravnega odbora so pa naslednji:

Podpredsednik: Franjo Golec, tajnik: Marko Zitterschlager, blagajnik: Ivan Štern, gospodar: Ignac Lipič, kulturni referent: Ivan Cerkvjenik.

Odborniki so: Stanko Zitterschlager, Ludvik Tušek, Martin Čibin, Anton Furjan in Ivan Erjavac. V nadzorni odbor sta prišla Vilče Čibej in Jože Turk.

Po končanih volitvah se je novi odbor zahvalil za izkazano zaupanje. Predsednik Jože Vah je podal sliko bodočega delovanja organizacije, kakor si jo je on zamislil, in navzočni so pritrdili.

Izmed volilcev je prišel predlog, oziroma zahteva, da naj klub deluje samostavno in se preimenuje v „Slovensko društvo Triglav.“ Zbornica je predlog z velikim navdušenjem sprejela. Nato je predsednik posebej vprašal, če naj naš „Triglav“ ostane v nedavno ustanovljeni „Zvezi slovenskih klubov.“ Volilci so zavrnilo sodelovanje v Zvezi in tudi navajali zadostne razloge. (Op. Ured.: Dopis navaja tudi „razloge,“ ki pa po mnenju uredništva ne spadajo v javnost. Javnosti je dovolji, da ve, kako so se člani odločili. Demokratično čutečim zadostuje eno: Večina ali celo vsa skupščina je tako odločila, ta „razlog“ sam je dovolj močan.)

Franjo Golec, podpres.

ŠE O SLOVENSKEM DOMU V SYDNEYU

V SOBOTO DNE 12. jan. se je zbralo v društvenih prostorih Baragovega Doma na razgovor in domačo zabavo blizu sto ljudi. Nekaj je bilo takih, ki so Dom prvič videli. Razgledovali so se in stavili sebi in drugim razna vprašanja. Padali so tudi odgovori, ne vedno najbolj posrečeni.

Zdi se mi, da je bilo nekaj razočaranja nad odkritjem, da Dom nima dvorane za zabave v slogu onih, ki se vrše od časa do časa v Paddington Town Hall dvorani. Ne vem, kako je mogel kdo pričakovati, da nam bo kar iz zraka padla tako velika dvorana. Sicer je pa bilo že pojasnjeno na različne načine, da ima Dom drugačne namene kot ona dvorana.

Naj o teh namenih ponovno in podrobneje spregovorim. Ne bodo mogli priti v poštev vsi naenkrat, po mojih mislih bi pa mogla nastajajoča organizacija (Slovensko društvo) sprejeti v svoj program vse tu našete točke in jih korak za korakom uresničevati. Prostor so tu, kako jih uporabljati za skupno dobro, to je odvisno od volje in resnega dela ljudi samih.

1. V Domu se ustanovi večerna šola za pouk v angleščini. Ta jezik je zlasti našim mlajšim v Avstraliji potreben kot vsakdanji kruh. Ker je v pričujoči številki MISLI na drugem mestu že napovedan dan in ura pričetka take šole, tu ni treba dosti več govoriti.

2. V Domu bomo lahko zbirali ob sobotah popoldne slovenske otroke za pouk v maternem jeziku: branje, pisanje, petje. Tudi o tem je v tej številki že oznanilo.

3. Prej sli slej mora priti v Sydneyu do tega, do bomo imeli pevski zbor. Nešteto priložnosti se nudi, da bi pokazali sebi in Avstraliji lepoto slovenske pesmi. Med tolikim številom Slovencev je gotovo precej dobrih pevcev in pevk, treba jih je povezati in jim pokazati, kam lahko prihajajo na vaje: V DOM! Res, trenutno ne morem pokazati, kdo bi vodil, kdo bi igral, pa tudi tu velja pregovor: Kdor išče, najde. Morda ne takoj, pa sčasoma, če se na to resno misli.

4. Veliko je že bilo govora v besedi in tisku o „kulturnih“ pri-

reditvah, pri čemer je menda v prvi vrsti razumeti igre in nastope na odru. Res, Dom nima odra, tudi nima dvorane za take prireditve. Ima pa prostor za vaje, ki brez njih čeden nastop na odru ni mogoč. Za prireditev samo bi se dobila dvorna kje drugje, komaj jo pa morete najti tudi za vaje, da bi se v njej učili cele tedne poprej, kot je za dober nastop potrebno.

5. Sydney je menda največja slovenska naselbina v Avstraliji, pa ravno Sydney trenutno nima nikaškega slovenskega društva, dočim so marsikje v dosti manjših naselbinah kolikor toliko organizirani. Eden izgovorov je ta, da se nimamo kje zbirati. Odkar imamo Dom, tega izgovora ni več. V njem so prostori za seje, sestanke, občne zbere . . .

6. So dnevi in večeri, ko „se človek nima kam dejati,“ pa se morda spusti na pota, ki niso v korist ne njemu ne skupnosti. V Domu bodo na razpolaganje razni časopisi in listi, vsak bo lahko kadarkoli prišel, sedel za mizo in bral. Morda bo imel s seboj prijatelja ali ga bo našel v Domu. Ko se naveličata brati, bosta zaigrala šah ali drugo igro, morda bosta našla še tretjega in četrtega, stopili bodo za Dom na prsto in vrgli „balince.“ In še kaj drugega se lahko razvije, ko bo čas mineval.

7. Ta ali oni si bo ob sobotah ali nedeljah zaželel domače jedi, ko mora naprej in naprej biti zadovoljen z „avstralsko.“ Ker je poleg društvenih prostorov v Domu dosti velika kuhinja, se da tudi to napraviti.

8. Ni nova misel, da bi bila potrebna med nami nekaka „socialna pomoč“ za primere, ko je ta ali oni rojak v težkem gmotnem položaju. Zdaj se lahko nekaj ljudi, ki bi bili voljni v tem pogledu kaj storiti, organizira in začne zbirati. V Dom bodo nad vse dobrodošli, da se v njem zbirajo za seje in pomenke.

9. Dovolj, več ko dovolj, je naših ljudiv Sydneyu in okolici, da si „omnislijo lastno slovensko hranilnico in posojilnico.“ Taka reč je v Avstraliji dobro znana pod ime-

nom CREDIT UNION. O tem drugič več. Lahko bo spoznati, kako velika pomoč bi bila rojakom, če bi kaj takega imeli. Pa ni treba nič drugega kot najti nekaj ljudi, mož in žen, ki so razumni in uživajo zaupanje. Vse bi vodili sami in v Domu bi lahko imeli svojo pisarno.

10. Kdaj pa kdaj so in bodo še v Sydneyu razne mednarodne razstave in tudi Slovenci dobe vabilo, da se jih udeleže s svojimi značilnimi predmeti. Dom je dosti pripraven prostor, da se take reči organizirajo in razstavni predmeti zberejo skupaj. Tako bi se naš narod pokazal javnosti in se Avstraliji primerno predstavil. Če pa nimate organizacije in prostora, seveda ne more do ničesar priti. Vrhu tega bi tudi Dom sam mogel prirediti razstave in povabiti nanje javnost, bodisi splošno slovenske ali le dela tega ali onega našega umetnika, n. pr. g. Rapotca.

11. Od časa do časa bo pokazati kak film — v Domu je prostor za to, lahko se pokaže večkrat, da se ljudje zvrste. Drugič bi se ljudje radi odzvali povabilu na igro, podobno „tomboli,“ potem bi nekoliko zaplesali. Sploh je plesna zabava lahko vsako soboto, če se dostojno uvede. Saj če bi to bilo vsak teden, se ni bati tolikega navala, da bi dvoranica postala prehitro premajhna. Tudi menda ni popolnoma izključeno, da bi se polagoma našel vsaj majhen krožek ljudi, ki bi prihajali na poučna predavanja, saj za predavatelje ne bi bili v zadregi, če kaj vem.

12. Po širnem svetu izdajajo svobodni Slovenci čudovito veliko knjig in periodičnih publikacij, za katere tukajsnji človek morda komaj ve, ne more si jih pa privoščiti. Vsaj ne vseh. Dom lahko vse to naroči in pokaže, deloma samo za branje (na posodo), deloma v prodajo in naročbo. V tej točki pride v poštev seveda tudi knjižnica.

Naj teh 12 točk zadostuje. Vse možnosti glede uporabe Doma v njih niso izčrpane. Samo nakazane so. Saj ko se stvari začno resno razvijati, se pokažejo nadaljnje možnosti same od sebe — P. Bernard Ambrožič.

NADALJNI DAROVI ZA DOM

Filip Vesenjak nabral v Newcastlu 12-10-0. Dali so po 3-0-0 Albin Serbinek; po 2-0-0: Martin Sintič, John Haman; po 1-0-0: Roman Filipovic, Herbert Pukl, Ciril Ivančič, Leopold Uhl, Franc Lašpe; po 10-0: S. Gorjup.

Poedinci. Po 20-0-0: Stanko Šušteršič; po 10-0-0: Jože Podgoršek, Anton Pašič, Niko Krajc, Stane Žitko, Jožef Cej; po 5-10-0: Aleksander Jeglič; po 5-0-0: Jože Ficko, Jože Kočar, Jože Pliberšek, Jože Samsa, Ciril Skala, Joško Lister, Emil Fretze, Danila Redler, Jože Lipeč, Feliks Znidarsič; po 4-0-0: Stanislav Fabjančič, Alojzij Straziščan; po 3-0-0: Neimenovan, Marija Habor; po 2-0-0: Hermina Pichler, Franc Tomažič, Neimenovana, Emil Lozel, Stanka Vasiljev, Nimenovan, Anica Rusjan, Marija Vadjal (2-10-0); po 1-0-0: Gracijan Smotlak, Milena Pernič, Jože Benčina, Ludvik Cerkvenik, Franc Podobnik, Karl Sedmak, Neva Rudolf.

Bog obilno povrni! Priporočamo se za nadaljnje darove.

OZGANILO

Angleška večerna šola za odrasle — tudi ne-Slovence lahko povabite — se prične v Slovenskem Domu v ponedeljek 11. febr. ob 7:30 zvečer. Plesna dvoranica. Učitelja pošlje sydneyjska univerza. Enako tablo, knjige in kar spada zraven. Pouk brezplačen, dvakrat na teden: ponedeljek in sredo, vselej ob isti uri. Vsi, ki vam ni preveč od rok, prijazno vabljeni. Podrobnosti boste zvedeli, ko pridete.

OZGANILO

Slovenska popoldanska šola za otroke se prične v Slovenskem domu v soboto 16. febr. ob 2h. Otroci se bodo učili brati, pisati in peti. Plesna dvoranica. Matere ali drugi, ki bodo otroke spremljali v šolo, se med poukom lahko zabavajo z branjem časopisov v društvenem prostoru zraven dvoranice. Vse podrobnosti bodo razložene na licu mesta. Starši, vzemite to oznanilo na znanje!

ČE SI „SPINSTER“, BERI!

TA ČLANČIČ je samo za dekleta. Ni za mlade žene, zakaj ko se enkrat poročiš, nisi več „spinster.“ Vendar je tudi ženam — in celo moškim — dovoljeno čitati ta članek. Mislimo namreč, da jim ne bo škodovalo, če proderejo nekoliko globlje v lepoto „avstralsčine.“

Dekle, ki je postala nevesta, stopi z ženinom k duhovniku in skupno najavita poroko. Duhovnik izpolni predpisano vprašalno polo in tam največkrat zapiše, da je nevesta „spinster.“ Tako stoji zapisano tudi pozneje na poročnem dokumentu, ki ga dobita poročenca po poroki, in se imenuje „Marriage Certificate.“ Zgodi se, da je treba namesto „spinster“ na-

pisati „widow — vdova.“ Pri civilnih porokah dostikrat tudi — „divorced — ločena.“

Če slovenska poročenska opazi na svojem dokumentu besede „spinster“ in se zanima za stvar (po večini se nič ne zanimajo in komaj pregledajo dokument), se ji zdi čudno, zakaj je zapisano o njej, da je bila do poroke — „spinster.“ Čudna beseda, kaj neki pomeni?

Dobesedno povedano: Spinster pomeni predico. Pa je kaj malo slovenskih deklet v Avstraliji (in drugod po svetu), ki bi bile predice. Morda je ta ali ona zaposlena v tovarni, ki se ji po avstralsko pravi „Spinning Mill,“ po slovensko pa predilnica. Pa bi še

taka komaj rekla sama o sebi, da je predica. Kako je tedaj prišlo do tega, da je vsaka neporočena ženska v angleškem jeziku „spinster“ — predica?

Pred stoletji ni bilo tovarniških predilnic kot jih imamo dandanes. Predlo se je po domovih in to delo so opravljale ženske, zlasti domače hčere, ki se še niso pomozile. V srednjem veku je Anglija pridelovala silne množine volne — po vseh hišah so bile predice. Presti se pravi po angleško „spin“ in predici se je reklo „spinster“ (včasih tudi spinner.) Ker je imela skoraj vsaka dekle za svoj poklic, da je predla, je počasi izraz „spinster“ izgubil svoj prvotni pomen in je značil samo še dekletu — neporočeno žensko, in to tudi, če ni nikoli predla.

Tako se spreminja vsak živ jezik in besede v teku časa izgubljajo svoj prvotni pomen. Toda tudi izraz, ki ga tu obravnavamo, je ostal v sedanjem pomenu skoraj le v uradnem jeziku. Če kdo „neuradno“ zmerja kakega dekleta z besedo „spinster,“ prav za prav misli povedati, da je dotična že nekam „zarjavela“ in je zamudila svoj čas. Počasi bo pa beseda sploh izgubila iz uradnega in neuradnega jezika, pa se bo rabila samo še beseda „single“ — samska.

Na vsak način se pa dekletu najhitreje znebi naslov „spinster,“ če se omoži. Pa ta člančič ni zato napisan, da bi katero priganjal in jo svaril, naj pohiti, da ne bo ob koncu predpusta „ploh vlekla.“ — Miha Nežnan.

POGLED PO SVETU

Začetek leta 1957 ni prinesel nikakih presenečenj. S tem seveda ni rečeno, da jih ne bomo doživeli v bodočnosti.

Revolucija na Madžarskem je takorekoč končana. Gole roke so podlegle sovjetskim strojnicam in tankom. Število beguncev se veča iz dneva v dan. Padlo je nekaj besed sočutja — hladen zaključek je naredila komunitična partija, ki je narodu še tesneje zadržila zanko okoli vratu. Tudi na Poljskem in v Bolgariji so se pomirili. Poljakom so sovjeti dovolili sicer nekoliko več svobode; verjetno morejo slovanskim janičarjem več zaupati kot drugim.

Suez je še vedno pereče vprašanje in bo ostalo tudi v bodoče. Napetost, ki je bila stoletja okoli Bosporja, so z dovršitvijo Suez premaknili v Port Said in Aden. Dokler je bila Anglija močna, je bilo vse v redu. Čim pa so nastopile gospodarske težave doma, so angleške kolonije druga za drugo pokazale rogove. Imperij je začel razpadati in danes lahko Anglija računa le na Novo Zelandijo in Avstralijo. Seveda je tudi tu vprašanje, v kaki meri in kako dolgo bosta imenovani državi pripravljene podpirati angleške koristi pred svojimi.

Odstop ministerskega predsednika Edena verjetno ne bo v nobeni smeri spremenil angleške politike. Kar zadeva angleško-ameriški odnos, sta si obe državi na istem. Poslabšanje medsebojnih odnosov bo škodovalo tako Amerikancem kot Angležem, zato je skoraj neverjetno, da bi imenovani državi v doglednem času šli vsaka svojo pot. Francija, imenovana „Tretji veliki zaveznik,“ ima toliko notranjih težav, da dejansko ne pomeni mnogo v mednarodni politiki. Ker je bila v Suezu prav tako močno prizadeta kot Anglija, je razumljivo, da je njena zunanja politika soupadala z angleško in s tem prišla navzkriž z ameriškimi načrti. Vendar je bilo to navzkrižje le začasno.

Eisenhower je ob volitvah uvidel, da je vpliv angleško-francskega potomstva v USA tako velik, da ga je treba resno upoštevati. Gotovo je volilni izid vplival na predsednika, da je skoro v 24

urah spremenil svoje stališče do dogodkov na Srednjem vzhodu. Ista oseba, ki je včeraj prisilila Anglijo in Francijo, da sta umaknili svoje čete s področja Suez, zahteva od parlamenta pooblastilo, da sme v dejansko iste svrhe uporabiti ameriško vojsko. Otroče je bilo verjeti, da komunisti danes močneje ogrožajo arabski svet, kot so ga pred dvema tednoma.

Iz dogodkov in zapletkov poslednjih mesecev je podoba, da sta na svetu le dve velesili: SSSR in USA. Obe se tega tudi zavedata in se druga druge bojita. Pas malih brezpomembnih držav med njima jima prihaja kot nalašč, da ni treba preiti v odprto borbo, ki bi verjetno pomenila konec obeh velesil. Zaradi težkega gospodarskega stanja po vsem svetu je moč Amerike in Sovjetije omajana. Sovjeti se razen tega še boje izgubiti trdno kontrolo nad sateliti; če bi se to zgodilo, bi sovjetsko vodstvo v svetovnem komunizmu prešlo na Kitajce, kar bi gotovo bilo za Kruščeva in sodelavce preveč. Tudi Amerika ni popolnoma neomajna v vodstvu SSSR nasprotnega tabora. Še nekaj sličnih dogodkov kot na madžarskem in prijateljskih obiskov raznih komunističnih in polkomunističnih politikov, pa bodo tudi ameriško politiko razglasili za mešetarsko, kot je angleška.

Veliki narodi imajo v odnosih do malih le eno moralno: Pomagaj, če ti to koristi! Ta „moralna“ je videti ena glavnih osnov današnje ameriške politike in je istočasno začetek izgubljanja zaupanja od strani malih narodov do Amerike.

Kaj vse nam bo leto 1957 prineslo, je težko reči. Vse je le ugibanje. Eno pa je jasno: Borba za zasužnjenje sveta po komunizmu še vedno traja. Dokler ta borba ne bo zaustavljena, bolje rečeno, popolnoma zatrta, ljubitelji svobode ne bodo imeli mirnega življenja. Dolžnost nas vseh, ki poznamo komunizem iz resničnosti, je ta, da ne delamo samo propagando zoper njega, ampak ga na vsak korak dejansko uničujemo in z zgledom dokazujemo, da je vrednost življenja in dostojnega sožitja ter spoštovanja med narodi v krščanskem nauku in ne v komunizmu.—O—

ČE STE SE PRESELILI,

sporočite na naslov MISLI spremembo takole:

Moj stari naslov.....

Moj novi naslov.....

Moje ime (krstno in družinsko).....

PROSIMO, PIŠITE RAZLOČNO!

Fant je pripeljal v restavracijo lepo deklet. Sedla sta.
„Kaj želite?“ je vprašal strežaj gospodično.

„Juho, pečeno kokoš, tenstan

krompir, zelenjadno prikuho, kavo, sladoled, steklenico vina . . .“

„In vi, kaj želite?“ se je obrnil k fantu.

„Da bi je ne bil vzel s sabo . . .“

BARAGOV SLOVENSKI DOM

v Sydneyu vabi na

Predpustno Zabavo

PADDINGTON TOWN HALLU

v nedeljo 24. februarja ob 6. zvečer

Bodite radodarni pri vratih! Slovenski Dom zeli vase pomoci.

Rezervirajte sedeze in pijaco na MISLI: FA6534 ali na DOM: FB 1085.

REZERVACIJE VAS BODO CAKALE DO 7:30, bodite zgodnji

GODBA BO DRUGA KOT NA STEFANOVO

Na svidenje!

VODSTVO DOMA

ZABAVE V PADDINGTON HALL-U, SYDNEY, V LETU 1957

1. Predpustna: Nedelja 24. februarja.
2. Povelikonocna: Valikonocni ponedeljek, 22. aprila.
3. Zimska: Nedelja 9. junija.
4. Spomladanska: Nedelja 6. oktobra.
5. J. Pobožicna: Na Stefanovo 26. decembra.

Dohodki od vseh navedenih zabav pojdejo v blagajno Slovenskega Doma.

KRIVICO JIM DELATE!

KOMU? KOMARJEM ali moskitom. Veliko krivico: Slišim, kako jih obtožujete: Vso noč se ni dalo spati, tako sitni so bili komarji. Kar naprej je piskalo okoli ušes in zbadalo v kožo, če je bila le malo razgaljena.

Naj vam nekaj povem! To že verjamem, da je piskalo in pikalo, ali to niso bili komarji. Ne govorim sam od sebe, poročam, kar so dognali učeni ljudje, profesorji, naravoslovci in tako dalje.

Dognali so to:

Komarji, kolikor jih je moškega spola, ki jim pravimo tudi samci, nimajo prav nobene možnosti, da bi človeka ali žival pikali. Še na misel jim ne pride, da bi se jim zahotelo krvi. Njihov gobec, (no, pa recimo usta, če je to bolj vljudno), ni ustvarjen za pikanje. Svojo hrano morejo samo lizati, ne pa sesati iz človeka ali živali. Hranijo se s tem, da ližejo medeno roso ali nektar iz cvetja in listov raznih rastlin.

To je ugotovljeno kakor dve in dve, kar znese štiri. Ljudje smo pa krivični in pravimo: Komarji so me opikali!

Kdo pa tedaj pika ponoči in piska okoli ušes, ko bi človek rad zaspal, pa ne more?

Poslušajte, berite in strmite: To delajo gospe komarke, gospodične komarice in lepe deklice komarčice!

Samo komarji ženskega spola imajo tako ustvarjena usteca, da lahko poljubljajo človeka, moškega in ženskega, pa seveda poljubljajo na precej neprijeten način. Vseka-ko si nihče od na ne želi takega poljubljanja. Komarji ženskega spola so močno krvoločne stvari in živijo samo od krvi.

Učenci naravoslovci poznajo okoli 1,500 vrst različnih komarjev in komark. Na vso srečo zmoro Avtralijsko samo 200 vrst teh brezkoristnih živali, ki se rade udomačijo, pa se vendar ne štejejo med „domače živali.“ Vse komarske pasme so v bližnji žlahti s hišnomuho, vendar je vsaka teh pasem tudi rod in zarod zase.

Komarke, komarice in komarčice so velika naloga, tega ni treba šele dokazovati. Vsak njihov pik je močan dokaz za gornjo trditev. Pa ko bi bilo s pikom vse opravljeno, bi še kar nekam bilo. Toda dokazano je, da te krvoločne zverine prenašajo tudi bolezni. Prenašajo malarijo, rumeno mrzlico in kdo ve, kaj še vse. Prenos bolezni se izvrši prav v tistem hipu, ko komarkin ali komarčičin rilček preluknja tvojo kožo iz vsesa iz tebe kapljo krvi . . .

Če bereš poročilo o vsem tem v mesečniku „The Reader's Digest,“ boš dobil vtis, da ti vsak komarkin pik prinese tudi malarijo ali vsaj rumeno mrzlico. To pa veš iz lastne skušnje, da ne drži, saj bi drugače moral imeti toliko malarije, da bi se gnoj delal iz nje.

Tisti popis komarjev in komarčic v omenjenem mesečniku je zato tak, ker ob koncu spisa priporoča, da si nabaviš za svoja okna „Cyclone“ mreže. Te mreže so take, da gre skozi zrak in veter in celo dež, ako ravno tako nanese. Tudi mrz in vročina gresta skozi, ne morejo pa skozi komarke in komarčice. Z drugo besedo, če imaš take mreže na oknih svoje spalnice, se ti bo lahko spalo in nič ne boš tožil čez „komarje.“

Tisto torej ne bo tako zelo res, da vsak komarski pik pomenja že tudi bolezen, kar smo pa drugega tu povedali, drži. Oni mesečnik je dobil za svoj članek lepo nagrado od prodajalcev „Cyclone“ mrež, MISLI pa take nagrade brez ne bodo dobile. Nič za to; saj nis- mo tako smogoltni.

Hoteli smo povedati samo to, da ljudje božji ne delajte krivice komarjem, ki so nedolžne stvarce božje, od danes naprej recite: Komarke, komarice in komarčice mi niso dale spati, zato se mi ves dan grdo zeha. S takim govorjenjem boste popravili krivico, ki ste jo do danes delali gospodom komarjem. Ni bilo v tem greha, ker niste vedeli, kaj delate.—d.

Ljanko Urbančič

KRAMLJA

Tako! Začnimo novo leto z namenom, da izboljšamo MISLI. Naj bo tu kratek pregled lanske božične številke.

Prisrčne „slovenske jaslice,” delo arh. Cveta Mejača, so v veliki meri pripomogle k lepi zunanosti te številke, čeprav so nam privabile v sera domotožje.

Naš škof Gregorij Rožman, ki je z lepimi besedami ponovil zgodbo tradicionalnih jaslic, je poskušal tudi kritično podati sredino, v kateri se je rodilo sveto Dete.

Tudi Jože Maček, ki nam je opisal pot k polnočnici v gorenjski cerkvi, nam je priklical čare naših božičnih noči z zvonjenjem, bakljami in snežo odeje.

Dr. Zvonimirju Hribarju, ki je kratko objasnili delo, uspehe in smotre Slovenske Kulturne Akcije, ki se je rodila v Argentini 1. 1954, želimo veliko uspeha pri delu, ki se ga je lotil kot poverjenik za Avstralijo. Zavedamo se pa, da je slovensko emigracijo v obeh deželah težko primerjati med seboj. To v različnih pogledih — najtežje menda v kulturnem.

A. Povhétu, ki je v svojem eseju o Ivanu Cankarju toliko prispeval k vrednosti našega mesečnika, naj velja: Pričakujemo še in več!

Mirko Brenčič je med drugimi kritičnimi in iskrenimi besedami ponovil pogosto pogreto resnico, ki pa je zmerom važna: Brez plačevanja naročnine ni MISLI!

Važno je, da z začetim kotičkom za najmlajše ne prenehamo.

„Vojaški novinec,” ki nam ga je pisec podal s humorjem, nam je obudil neprijetne spomine iz časov črnih srajc, karabinerjev in napisov: Roma doma.

Pesnica Neva Rudolfova, katere ime je že poznano širšemu krogu čitalcev, ni osamljena, ko pravi, da je nebo „polno teh tujih zvezd.”

Pridružujemo se tudi Pavli, ko končuje ljubljanski Miklavžev sejm s spomini „na srečne čase in ledene.”

Kako pa z vašim naslovom? Ali ste ga že poslali na upravo MISLI?

Ali že veste, da je naš arhitekt Milan Fretze iz North Sydneya naredil načrt za primerno in ceno preureditev društvenih prostorov v Slovenskem Domu in je osebno pomagal podreti steno, ki je delala napotje;

da Dom čaka še na druge prostovoljce: mizarje, zidarje, pleskarje in druge delavce, posebno ob večerih in week-endih;

da je v Domu že šest lesenih krogel brez balinčka in brez urejenega prostora za balinanje na dvorišču?

Brzjav svojim bivšim delavskim tovarišem v Snowy Mountains! Vedno dobrodošli v Slovenskem Domu, posebne ko ostanete brez strehe in postelje. Vaš iskreni.

Kar se mene tiče, je bila 22letna metalka krogle na Olimpijskih igrah, Nada Kotluškova iz Ljubljane, prazna nada. Vprav, ko je prispela s svojo prtljago v Olimpijsko vas, sem imel z njo kratek intervju za „Sydney Morning Herald.” Ko naju je fotograf-reporter posnel pri razgovoru in se je vzmet aparata nekam glasno sprožila, je Nada hudomušno pripomnila: Ali ne mislite, do mož poterbuje orožni list?

Ob koncu iger sem pripravil dve povečani fotografiji: eno za Nado, drugo za moje sorodnike, ki stanujejo — kot mi je Nada slučajno povedala — zraven njenega doma.

Pa je bilo zaman; edino, kar je pustilo to dekle iz „trnovske fare” vodstvu teama, je bila modra trenirka.

Nada si je izbrala svobodo.

MISLI bodo potrebovale v bodoče več rednih dopisnikov in sodelavcev, toda vsi oni, ko imajo ambicijo pisati, morajo vedeti, da so njihovo orodje besede, ki morajo biti povezane v pravilne in logične stavke. Besedni zaklad, slovnica in slog, te reči so potrebne literatu. Dopisniki in sodelavci so oficirji in vojaki, general je urednik, ki se posvetuje s sodelavci, toda na kraju odloči. Kot imamo dobre in slabe vojake in generale, tako imamo tudi dobre in slabe dopisnike in urednike.

Mučno je, kadar se besede po nepotrebnem ponavljajo. Avtor mora biti najprej sam sebi strog sodnik; njegov okus pa se razvija s čitanjem, pisanjem in primerjanjem. Ohlapnost v besedah je nepriljavna za čitalca in predraga za izdajatelja, ki plačuje stavca.

V tolažbo začetnikom naj bo, da se mora tudi obrtnik učiti ob napakah. Prav tako mu je potreben v nadzorstvo dober mojster. Užaljenost in samoljubje sta strup za razvijajočega se literata in nadloga uredniku. Pogum velja!

O novinarstvu več v marčni številki.

Na plodonosnem sestanku za ustanovitev Slovenskega društva v Sydneyu (12. jan.) so se premlevali razni problemi. Med drugimi je povzel besedo govornik, ki je menil, da bi mogoče kazalo nabaviti za Slovensko društvo dom, ki bi imel večjo plesno dvorano kot sedanji. Oster medklic ga je prekinil: Na kredit nam „Trocaderja” prav gotovo ne bodo dali!

KOOKABURRA

*Zasmejala se je v opoldansko sonce.
Mimozne vejice so zadržtele
in praprot se je v čudne
zrtinčene obročke skrila.
Širše je obzorje, širše v kolobarjih
nevidnih rožnatih meglic;
nekje pretenki glas kobilic,
kot da nikjer ni več belih steza ..
Ne čutim več na licih
svežih nežnih cvetk —
samo to sladko pesem vetra,
ki v sončni žar prinaša kookaburrin
smeh.*

Neva Rudolf.

GORICA POROČA

Pri zadnjih občinskih volitvah v Gorici je Demokratska stranka dobila tri odbornike, a „fronta” le enega in še ta je bivši član Demokratske Sveze, kavarnar g. Rudi Bratuš. Italija ima načrt uzakoniti slov. šole na Tržaškem, dočim bodo slov. šole na Goriškem priznane le kot paralele laškim. Kako bodo to dejansko izvedli, še ni jas-

ZAČETEK SLOVENSKEGA DRUŠTVA V SYDNEYU

DELO ZA ustanovitev Slovenskega društva je obrodilo uspeh. Okoli 90 udeležencev je pokazalo, da je zamisel dobra. Sklicatelj ustanovega zbora za dan 12. jan. 1957 so bili gg.: Milivoj Lajovic, Ljenko Urbančič, Jože Čuješ, Milan Pleterski, Janez Klemenčič, Stanislav Rapotec, Oton Turnšek, Robert Mršnik in gospa Štefka Fretzetova.

Sestanek, ki je bil v Slovenskem domu, je vodil g. Milivoj Lajovic, zapisnikar pa je bil g. Ljenko Urbančič, ki je prečital osnutek ustave, iz katere podajamo nekaj vrst:

Ime društva je „Slovensko društvo” (Sydney). Društvo sestaja iz neomejenega števila Slovencev in Slovenk iz N.S.W. in pa ostalih držav Avstralije.

Smoter društva je, povezati vse one Slovence obeh spolov, katerim je pri scru kulturni in materialni dobrobit ter svoboda slovenskega naroda doma in v tujini.

Društvo je nestransko in si postavlja za vzor demokratične,

no, vendar uspeh odvisi od števila učencev, ki se pa na žalost vedno bolj krči. V prvem letniku učiteljskega so samo 4 dijaki.

Odkar je bila revolucija na Ogrskem, imajo v Sloveniji komunisti zelo pogosto sestanke, kjer jih poučujejo, kaj je pravoverni komunizem. Za Jugoslovane vsekako: Zvestoba Titu! To neprestano poudarjajo. Vendar se pa zaščitniki bojijo ljudi in so postali mnogo bolj oprezni. Kjer so prej hodili le poedinci, so zdaj po trije v patroljah. Ljudje so vedno bolj nezadovoljni z gospodarskim položajem in še zmerom uhajajo čez meje, zlasti iz bivše zone B.

AVE MARIA KOLEDAR

za leto 1957

je prišel iz Amerike te dni in je zelo lep. Stane 10 šil., po pošti 11.

Naročajte na naslov MISLI.

krščanske in pa človečanske pridobitve.

Redni člani lahko postanejo oni Slovenci obeh spolov, ki izpolnijo pismeno prošnjo, zajamčeno z dvema članoma društva ter jih več kot polovica odborikov potrdi.

Nato je bil izvoljen pripravljalni odbor s sledečimi člani: Predsednik: Milivoj Lajovic; podpredsednik Ivan Plesničar in Simon Pevc; tajnik Ljenko Urbančič in gdčna Antonija Vodopivec; blagajnika Janez Perko in Niko Krajc; razvedrilo: Milan Pleterski, Alojzij Kepa in Jože Renko.

Sestanek je pooblastil odbor, da organizira članstvo, izdela ustavo, zastopa interese društva in organizira nakup Slovenskega doma. Sledila je prosta zabava s plesom.

Pričakujemo pomoč vseh zavednih Slovencev, ki so pripravljene postaviti strankarske in osebne interese v ozadje, ter žrtvovati vsaj majhen odlomek prostega časa in zaslužka za skupnost.

Tajnik: Ljenko Urbančič,
232 Alfred Street,
North Sydney

V ŠESTI LETNIK

(Konec s 1. strani)

Vseh teh in takih nasvetov je uredništvo iskreno veselo. So znamenje, da je za list dosti zanimanja. Na drugi strani pa vsak ve, da en sam človek, ki ima poleg lista še vse mogoče drugo delo, ne more vsemu kaj. Treba je več prispevkarjev, več sodelavcev. Ne rečemo, da jih ni. Nasprotno, še kar nekam gre. Vendar še ne zadosti, vsaj ne zadosti redno. Morda bo zdaj mogoče, ko imamo primerno pisarno, zbrati nekaj krožek ljudi iz bližine, ki bodo prevzeli vsak svoj delokrog in zasledovali dogod-

ke, pa prispevali redno vsak svoje poročilo. Seveda pa s tem ni rečeno, da od drugod ne bomo več pričakovali raznih prispevkov. Ravno nasprotno je res. Le s sodelovanjem vseh, ki so dobre volje in znajo količkaj „sukati pero,” se bo list še bolj dvignil in postal tak, da bo vsaj do neke mere vse zadovoljil.

Povedali smo svoje, vse drugo prepuščamo prijateljem lista.

MISLIM pa iskreno voščilo na pot v drugo „petletko” . . . —Ur.

ČE VAM MISLI UGAJAJO, POVEJTE DRUGIM!

KAR VAM NI VŠEČ, POVEJTE NAM!

IZ SLOVENSKE DUHOVNIŠKE PISARNE

CERKVENA POROKA IN KATOLIŠKA ŠOLA

Po naročilu cerkvenih oblasti moramo ponovno poudariti dvoje:

1. Poroko, ki je za katoličana zakrament sv. zakona, sme in mora katoliški človek skleniti samo pred duhovnikom. Cerkev poroka je v Avstraliji vdljavna tudi pred državo in duhovnik vse potrebno uredi tudi pred svetno oblastjo.

Če se katoličan poroči izven cerkve in brez vednosti pristojnega duhovnika, se je sam izključil iz Cerkve in seveda ne more prejeti nobenega zakramenta, dokler ne uredi svoje poroke pred Cerkvijo.

Zenine in neveste opozarjamo, naj si pravočasno preskrbe krstne in birmanske liste, ki so za poroko potrebni. Če kdo ne more dobiti teh dokumentov naravnost iz svoje župnije, naj piše staršem ali drugim sorodnikom v domačem kraju, da skušajo izposlovati omenjene papirje. Ako je to iz kakega razloga nemogoče, naj mati ali oče sama napišeta izjavo, da je bil sin (ali hči) krščen in birman tam in tam, pa (vsaj približno) na ta dan in v tem letu. Ženin in nevesta naj se vsaj kak mesec pred name-ravano poroko prijavita duhovniku, da se vse uredi in se domeni-jo za poročni pouk. Brez primer-nega znanja verskih nauk nihče ne more vredno prejeti zakramenta.

2. Starši so v vesti dolžni pošil-jati otroke v katoliško šolo, da dobijo poleg drugega tudi versko vzgojo in izobrazbo srca. Cerkev vzbujajo vest katoliških staršev s tem, da jim zabrani prejemanje zakramentov, ako pošiljajo otroke v javne šole. Starši so poleg tega po božji postavi dolžni tudi doma

skrbeti — z besedo in zgledom — za versko vzgojo in prakso svojih otrok. Sicer pa to že sama pamet pove.

Zavedam se, da nisem povedal nič novega. Izkušnaja pa uči, da je treba te in take reči spet in spet poudariti, ker se tako lahko pozabi. Nič se ne čudimo, če škofje vsako leto ob začetku šole spet in spet naročajo, naj te zadeve polo-žimo katoliškim ljudem na srce. —P. R. Pivko.

P BAZILIJ POROČA

Božični prazniki so za nami, enako praznovanje novega leta. Polnočnica v Melbournu je bila prav lepo obiskana, enako božična sv. maša na sveti dan v Adelaidi. K petim litanijam v St. Albansu na nedeljo po Božiču bi jih bilo pričakovati več, pa smo vendar lepo prepevali naše božične pesmi. Iskrena hvala organistinji ge. Urbasovi.

Da bi bili Slivenci vedno tako pridni kot smo božične dni. St. Louis Church v Burnley je bila pri polnočnici nabito polna, ne razumem, zakaj ob nedeljah pri belem dnevu cerkve „ni mogoče najti . . .“ Samo malo dobre volje je treba, pa se marsikaj naredi. Žal, ravno dobre volje Slovencem tako pogosto manjka!

Ko to pišem, naš Slovenski klub ravno pripravlja svoj letošnji izlet. Šli bomo na Mt. Macedon, nad tisoč metrov visok, nekako 40 milj od Melbournu. Ker bo izlet na prvo nedeljo v februarju, bomo namesto v St. Louis Church imeli službo božjo v cerkvi, ki se bomo med potjo pri njej ustavili Tako bo izlet dobil značaj slovenskega žeganja. Fantje baje mislijo celo

postaviti ob cerkvi slovenske „mlaje.“ Upamo, da bo izlet dobro uspel in mu bodo sledili še drugi.

Prvo nedeljo v marcu (3. marca) bo pa spet služba božja v Burnley, pred mašo spovedovanje. V soboto poprej pa spovedovanje ob 7. zvečer v St. Francis cerkvi (Elizabeth in Lonsdale).

Naša dekleta v Mercy Hospital-u se zbirajo k pobožnosti (kratek nagovor in petje) v cerkvi ondotne bolnišnice vsak četrtek pred prvim petkom ob črti čez sedem. Morda bi se jim hotela pridružiti še druga dekleta iz mesta. Skupaj bomo zopet v četrtek 28. febr.

Geelong! V nedeljo 10. febr. (in zopet 10. marca) — vsak mesec na drugo nedeljo — slovenska služba ob 10. v cerkvi sv. Družine na Separation St. Povabite še druge, ki doslej še niso prišli. Zvečer poprej istotam spovedovanje ob 7.

St. Albans! Napovedane pete litanije zaradi izleta 3. febr. odpadejo. Imeli jih bomo šele 17. febr. ob 4. pop. Če dobimo primeren prostor, bom kazal slike iz Lemonta v Ameriki.

Ballarat in Adelaid! Obe nasel-bini bom obiskoval vsaka dva me-seca. Ballarat na tretjo nedeljo, Adelaid na četrto. Prihodnjije se torej vidmo, če Bog da, v marcu. Pozdrav vsem. — P. Bazilij.

ZAHVALA ROJAKOM V BRISBANU

Priznati moram, da so se naši ro-jaki tam krepko razgibali. Ni šlo brez precejšnjega deleža odpovedi pri vseh, ki smo se zbirali k pev-skim vajah po dvakrat na teden pri družini Danice Reid, roj. Plut. Vsem čestitke in zahvala, posebno družini, ki nam je dala na uporabo svojo hišo. — K. polnočnici v St. Mary's cerkvi se je zbralo lepo število naših. Škoda le, da nismo mogli imeti slovesnosti sami zase. Verjetno so Avstralci prvič slišali

neče božične melodije. Organis-tinja je bila Avstralka, Miss Mur-phy, naj prejme zahvalo. — Na božični dan sem bil povabljen z vso Plutovo družino k Plutovi materi, kot ji pravijo vsi v Bris-banu. Med domačim kramljanjem in petjem smo se prav lepo imeli, dobro obložena miza je po svoje pripomogla k temu. Silvestrov dan smo praznovali na morski obali in vživali slano vodo namesto piva. Škoda, da nisem mogel ostati še nekaj dni tam, da bi z drugimi praznoval 70 letnico Plutovega očeta, brisbanskega očaka. Tudi „mama“ je tisti dan praznovala, čeprav je bil njen rojstni dan ne-kaj dni prej. Čestitke obema! Naj še dolgo stojita ob strani naselbini z velikodušnim sodelovanjem. — Društvo „Planinka“ se lepo raz-vija. Čast vsem, ki se ne boje na-porov in težav! Žal mi je, da so moji trije meseci v Brisbanu tako hitro potekli. Bili smo ves čas kot ena sama slovenska družina. Franc Lulik me je odpeljal na novega leta dan na aerodrom in kar brž sem se znašel v Sydneyu. — Naj še omenim: H krstu so poslale zadnje mesece družine Vujica, Stavar, Breskvar, Uršič in Podobnik iz Darre. Čestitke. — Iz Silkwooda pri Innisfailu smo pa prejeli poročilo, da se je tam smrtno ponesrečil z avtom Lojze Adam, doma iz Koritnice v Sloveniji. Njegovi duši večni mir, sorodnikom sožalje. — P. Rudolf.

Te dni boste naročniki do-bili s posebno pošto

KOLEDARČEK za 1957

in pisma za poravnavo naroč-nine. Povratne kuverte bodo priložene.

Uprava MISLI.

REŠIMO BORCA PROTI KOMUNIZMU!

V MELBOURNE-U TISKAJO že 21 let katoliški časopis, ki obravnava socialna, gospodarska, politična in kulturna vprašanja na podlagi papeških okrožnih ali enciklik. Ta časopis izhaja redno vsak mesec na osmih straneh in se imenuje THE CATHOLIC WORKER; (Katoliški delavec). Omenjeni list je posvečen Blaženi Devici Mariji in izhaja z dovoljenjem melbournskega nadškofa dr. a Mannixa. — Urednik, upravnik in ostali sodružniki "Catholic Worker" — ja so avstralski katoliški izobraženci, ki se popolnoma nesebično žrtvujejo za širjenje resnice, pravice in ljubezni. Vsi ti možje (razen upravnika) ne prejemajo za svoje sodelovanje pri časopisu nikakršnega materialnega plačila. "The Catholic Worker" je netragovsko, nedobičarsko podjetje in se vzdržuje izključno z naročnino in z denarnimi prispevki dobrotnikov. Naročnina je nizka; število naročnikov je nezadostno; dobrotnikov je malo. Zato je razumljivo, da ta list nima dovolj dohodkov. Upravnik "Catholic Worker" — ja bi sicer mogel povečati njegove dohodke s tem, da bi objavljaval v njem

plačane oglaševanje trgovskih tvrdk. Tega pa noče storiti ker ima ute-meljeno bojazen, da bi oglaševalci utegnili zmanjšati svobodo časopisa. To pomeni, da se je uredniški odbor odločil, da obdrži "The Catholic Worker" na poti čistega idealizma. Iz te odločitve pa ne izvirajo samo ugodne ampak tudi neugodne posledice za ta katoliški mesečnik. Njegov urednik in sotrudniki so si sicer ohranili svobodo novinarskega izražanja, toda istočasno so se odpovedali lepemu dobičku. Zaradi tega se "Catholic Worker" neprestano bori si finančnimi težavami. V zadnjih štirih letih, posebno pa še v zadnjih mesecih so se te težave tako povečale, da jih uredniški odbor komaj, komaj zmaguje. "Catholic Worker" je v veliki nevarnosti, da preneha izhajati v bližnji bodočnosti. In če enkrat „umre,“ bo umrl za vedno; to se pravi, da ne bo nikoli več na novo izhajal. To je povedal njegov urednik v novemski številki. Če bo "Catholic Worker" propadel bomo upravičeno mogli reči, da njegove propasti ni zakrivil uredniški odbor ampak čitatelji in naročniki, ki lista ne podpirajo. Sedaj še ni

prepozno, da preprečimo „smrt“ "Catholic Worker" — ja in da mu podaljšamo življenje. Toda potrebno je, da se vsi zavedni katoliški delavci prebude iz omltve-losti ni da nemudoma priskočijo hirajočemu časopisu na pomoč. To ni nemogoče.

Med nami so Slovenci in Slo-venke, ki znajo čitati angleško. Ti naši ljudje bi mogli okrepiti "The Catholic Worker" na tri načine: 1)-da takoj postanejo naročniki omenjenega časopisa; 2)-da pošil-jajo upravniku "Catholic Worker" — ja denarna darila za tiskovni

sklad; 3)-da pridobivajo med na-šimi in tujimi katoličani redno plačujočih naročnikov.

Oni rojaki in rojakinje, ki znajo čitati angleško in ki žele sodelo-vati v borbi proti komunizmu, store prav, da se naroče na "Catho-lic Worker"-ja.

Kdor se zanima za ta list, naj se obrne na sledeči naslov: Man-ager, Mr. Frank Keating, "The Catholic Worker," 379 Collins Street, 2nd Floor, MELBOURNE.

Letna naročnina in poštnina za "Catholic Worker" znašata samo SEDEM ŠILINGOV. —hib.

Ave Maria

je prelep verski mesečnik, ki prihaja iz Lemonta v Ameriki.

Povejenika za Avstralijo sta:

Rev. Bernard Ambrožič, 66 Gordon St., Paddington, NSW.

Rev. Bazilij Valentin, 19 A'Beckett, St., Kew, Vic.

Vse številke za 1956 so še na ponudbo.

List stane za vse leto po pošti £1.10.0.

Kdor ga osebno vzame pri poverjeniku, samo £1.0.0.

Izpod Triglava

V GORNJEM GRADU na štarskem so imeli v začetku zime nenevadnega gosta. Klatil se je po gozdovih in pašnikih, baje pa stikal tudi po ovčjih stajah. Vsekako je v okolici Gornjega grada v nekaj dneh izginilo sedem ovac in ljudje so zaslutili, da mora ta izredni gost imeti podoben kosmatega medveda. Organizirali so lovske pohode in res izpazili zver, ki je sicer danes v Sloveniji zaščitena, vendar pa nima pravice svoje krvoželjnosti razkazovati nad ovcami. Lovska krogla je zadela medveda na Malem vrhu pri Novi Štifti in takoj je bilo po njem. Tehtal je 213 kg.

V LJUBLJANI je neki P. videl v trgovini „Železnina“ v Wolfovi ulici prijazen strojek za seklanje čebule. Strojček je bil prišel iz tujine in je bil tam narodaj. P. je stopil noter in ga kupil za 1,620 din. Ves vesel je nesel svojo pridobitev ženi na dom. Kmalu je pa videl, da ima tudi njegov sosed videl, da ima tudi njegov sosed čisto tak strojek, ki jo pa bil kupljen pošti. Plačal je pa zanj samo 1,200 din. P. se je razhudil in se šel k „Železnini“ pritožiti. Zvedel je, da je to vprašanje „kalkulacije“ in se ne da drugače pomagati. P. je potem napisal pritožbo v ljubljanski dnevnik, kar mu pa verjetno tudi ni kaj prida pomagalo.

IZ ŽUŽEMBERKA poročajo, da se je po okoliških vaseh pojavil zelo škodljiv krompirjev rak. To je huda bolezen, ki je prebivalstvo močno prizadela. Oblasti so nam-

reč odredile, da se krompir v okuženih krajih več let sploh ne bo smel saditi. Razlog je ta, ker bi itak ne bilo mogoče pridelati zdravega krompirja, pa velika nevarnost bi nastala, da se rak razširi od tam še na razne druge strani po deželi. Za tak kraj, kot je okolica Žužemberka, kjer je krompir vsakdanja hrana prebivalstva, je to gotovo zares hud udarec.

V NOVEM MESTU so obsodili na 14 mesecev zapora frančiškana p. Karla Dijaka. P. Karel je bil učitelj frančiškanskih novincev in ni bilo pričakovati od njega kaj drugega, kot do bo fante (saj jih je imel kaj malo . . .) učil poklicne reči, zlasti pač razlagal verske resnice. V čem je mož zagrešil „versko nestrpnost“ poročilo ne pove, pove pa, da je bil to njegov greh. Zdaj bo sedel, oziroma opravljal prisilna dela v zaporu 14 mesecev, vrhu tega potem še eno leto ne bo smel opravljati službe učitelja novincev . . .

LENDAVA v Prekmurju se je razvila v čedno gospodarsko središče za južni del te pokrajine. V okolici se razvija naftna industrija. To je pritegnilo mnogo delavcev. Lendava se je razširila proti jugovzhodu, kjer je našlo svoje domove nad 700 ljudi, čeprav mnogi samo za silo. Stanovanjska stiska je velika in treba je mnogo novih stanovanj. Pri občinskem odboru je nad sto prošenj za stanovanja, pa jim ni mogoče ustreči. Občina je zgradila nekaj stanovanjskih blokov, veliko so pa napravili tudi

zasebniki, gradijo nove hiše in nudijo stanovanja družinam in poincem.

V KOPRU IN OKOLICI so ugotovili, da imajo več prometnih nesreč kot drugod po Sloveniji. Cestni promet je gostejši, ker ni dovolj železniških prog. Prometni odsek v Kopru se je zavzel za večjo varnost okoliških cest. Marsikje so posekali ob ovinkih grmovje, ki je zakrivalo pogled, in ceste so postale bolj pregledne. Popravili in preplekali so mnoge napise in znamenja za voznike, zakaj nekateri so bili komaj še čitljivi. Vzgajajo javnost za večjo prometno zavest, v šolah pa otroci rišejo in izrezujejo cestno-prometne znake in pišejo domače naloge o svojih doživljajih na potu v šole in iz šole. Tako skušajo vcepiti velikim in majhnim zavest kolektivne odgovornosti za varnost javnega prometa. Kljub vsem tem in takim naporom pa baje prometne nesreče postajajo bolj in bolj številne.

V METLIŠKI OBČINI gradijo dva vodovoda, ki zajemata vodo pod Gorjanci. Eden vodi preko Suhorja, Bušnje in Bereče Vasi, obeh Lokvic in Trnovca, kjer se razcepi in teče potem v Dragomljo vas, oziroma na Gabrovec. Ima pa Metlika še polno drugih potreb. Kanalizacija in tlakovanje cest je v programu. Tudi problem pokopališča je že star in vsak dan bolj pereč. Občinski predsednik je našteval te in še druge nujne zadeve, ki kričijo po rešitvi. Dejal je med drugim: Kar bi se bilo takoj po vojni naredilo za majhen denar, bo zdaj stalo težke milijone.

V KOČEVJU nimajo mleka, ve povedati neko poročilo, dočim

drugo poročilo trdi, da ima Kmetijsko-gospodarsko posestvo v Kočevju težave s prodajo mleka. Dejstvo je, da pred odhodom jutranjega vlaka ni dobiti v restavraciji mleka ali bele kave, postrežejo samo s čajem, ki mu prilijejo ruma. Nekdo, ki se je podpisal za „Turista“, se pritožuje v ljubljanskem dnevniku in ne verjame trditvam, da v Kočevju ni mleka.

V ZAGORICI pri Velikem Gabru so po stari navadi kožuhali koruzo. Istotako so po stari navadi zraven tudi pili. Ko so delo opravili, so se „šli metat“ in Ciril Stopar je izgubil pištolo, ki ni imel zanj dovoljenja od oblasti. Pištolo je pobral Milan Sever in jo odnesel s seboj, da jo pokaže bratu Jožetu. Brata sta s pištolo precej nerodno ravnala, sprožila se je in krogla iz nje je podrla Jožeta da je bil na mestu mrtev. Poročilo dostavlja, da bi neprestane nesreče z orožjem ljudi že lahko spametovale, pa jih ne. Namigava tudi, da ima pri večini takih nesreč svoj delež alkohol.

OBSODBO P. K. DIJAKA pojasnjuje neko drugo poročilo tako: Ni bil obsojen samo zaradi verske nestrpnosti, ampak v prvi vrsti zato, ker je „kratil svojim frančiškanskim novincem osebno svobodo.“ Fantje so namreč dobili od nekod povabilo na ples. Kajpada njihov voditelj ni pustil, da bi šli. To je zvedela „pristojna oblast“ ki kriči v svet, da je pod Titom polna verska svoboda, pa je poklicala p. Dijaka pred sodišče in ga dala obsoditi, kakor je že na drugem mestu povedano. Česa vsega duhovnik v Titovi „verski svobodi“ ne sme!

V SMRLINJU

X.

Bregarjev Jaka je zavil z vozom na dvorišče velike trške gostilne „Pod skalo“ in postavil konja v hlev. Ni še dobro sedel v mračen kot v gostilni, ko je pridrčal velik avtomobil. Z njega je poskakala desetorica mladih gospodov, zavutih v široke pelerine.

Jaka se ni zanimal zanje; brezbrizno je srkal iz poliča, grizel kos klobase ter stegoval svoje noge daleč mimo mize.

„Porcheria!“ je zarentačil tretji, ki se je spotaknil, ko je skakal čez Jakove noge.

Jaka je grdo gledal, stisnil bič z desnico, a ni rekel besede.

„Jezus Marija, Jaka,“ je prisopla Lokarica, „kaj delaš za božjo voljo! To so požigalci! Ali jih ne poznaš? Hišo mi lahko zažgo, pa jih dražiš!“

„Požigalci?“ se je začudil Jaka. „Ta mlečna zalega! Niti za dva žepa jih ni!“ se je Jaka razvnel. „Za vrat bi enega, pa druge z njim pobijem. Kar takol!“ je skrčil prste.

„Za božjo voljo, Jaka, ne izzivaj!“ ga je prosila krčmarica vsa preplašena in bleda.

„No, pa zaradi mene!“ — Še ni mogel končati, ko je zagledal na vratih Mora.

Jaka je ostrmel vanj in beseda mu je obtičala v grlu.

Moro ga ni opazil, temveč naglo stopil naravnost v sobo k oni desetorici.

Sprejeli so gosta s silnim truščem.

Jaka je razkoračil oči od začudenja.

„Kaj dela Moro med njimi?“

Ukazal je še polič, se stisnil v kot k stekleni pregraji in vlekel skozi malo špranjo v leseni steni na ušesa.

Moro je imel besedo:

„Zdaj je začel še župnik!“ je začel. „Fante hujska. Tesače odgovarjal!“

„Ovadi ga!“

„Kaj naj ga ovadim?“

„Da šunta!“

„Che diavolo d'un prete!“ se je razgrmel v kotu dolgin v zeleni kolesarski obleki. „Nič ovaditi, drugače dajmo!“

„Nak,“ je dejal Jaka sam pri sebi. „Dokler dihamo!“

„Tudi jaz sem tega mnenja. Toda ne da se kar tako ostrašiti!“

„O, Moro, saj te poznamo; že opravljaš misijonsko delo med ženskim svetom, fra le donne, prijatelj!“ se je spet zavzel zeleni dolgin.

„Res je, začel je zaradi dekleta! Zaradi takega gorjanskega dekleta — mula della montagna!“ se je režal in trkal s tovariši.

„Prav mula della montagna in nič drugega,“ je prikimal Jaka.

„Toda to ni važno je samo to, kdaj in kako bi ga lahko prijeli. Da ne bo upal dihati! Če njega, il prete, pritisnemo, bodo vsi kmetje zlezli za grm.“

„Bregarjev hlapec ne!“ se je pridušal Jaka in na to izpil poln kozarec. „In še kdo drugi ne!“

„Z drugo besedo,“ je povzel dolgin, „mi naj gremo v farovž zate ogenj kresat!“

„Ne zastonj!“ se je branil Moro.

„Seveda!“ so prikimali.

„Kdaj vas lahko čakam?“

„Jutri zvečer!“

„Stroške nosiš ti!“ je poudaril zeleni dolgin.

„Stroške nosim jaz!“

Požigalci so popili vino, poskakali spet na avtomobil in odhrčali. Moro si je zadovoljno vihal brke in izpil zadnje vino iz kozarca.

Jaka se je narahlo izmuznil iz sobe, napregel in udaril po konju.

„Ne, bratec hudičev, stroške nosim jaz — tudi one iz pekla!“

Drugi dan pod večer je zaropotal po dolini črn avtomobil. Mračilo se je, ko je zavil na serpentine v rebri. Črne maske na njem so bile zavite v široke pelerine, ki so pošastno plahutale po zraku. Dva otroka pastirčka, sta se zamudila z ovlami v rebri. Pošastni voz jih je dohitel in vrgel na ozki cesti v jarek. Nihče se ni ozrl, nihče ni slišal otroškega krika.

Vrh serpentin je čakal pri razdrapani kapelici Matere božje Moro. S slastjo je vlekel na ušesa skozi polmrak ropotanje motorja, toda naenkrat je ropot prenehal, zaslíhal je krik in izza ovinka je planil čez visoko steno plamen, kakor da pada goreč škopnik v globino.

Nekaj minut pozneje sta Bregarjev Jaka in Gavnarjev Filip nesla ranjena otroka, ki sta stokala v jarku, po stezi navzgor.

„Še prehitro vas je vrag vzel!“ je Jaka modroval.

Sem Kranjčičev

Jurij . . .

NAJLEPŠA V FARI

Moja sestra Lenka, ki je imela poleg poljskega dela na skrbi tudi prašiče, je veliko dala na svojo lepoto, ki je nikjer ni bilo. Je bilo pač vedno tako: najrajši razkazuje lepoto tiste ženske, ki je nimajo. Z Lojzetom, bratom si nista bila dobra. Vedno sta se kaj spraskala za prazen nič.

Takrat je bila ženska moda na deželi taka, da so nosila dekleta za nedeljo lep črn predpsanik, zadaj na pas pa so si zataknilo veliko svilen pentljo, ki se je v dveh širokih trakovih spuščala po krilu prav do gležnjev. Takrat ženske še niso nosile kratkih kril.

Ob nedeljah in praznikih si je Lenka vedno dala veliko opraviti v dekliški sobi, preden je odšla v cerkev. Včasih je mimogrede še vstopila v hišo (družinsko sobo), kjer je viselo na steni precej veliko ogledalo, da se je še enkrat od vseh strani ogledala.

Očetu, ki je sedel pri mizi tudi že pripravljeno za odhod v cerkev, pa se je to ogledovanje zdelo od sile neumno, čeprav je imel Lenko zelo rad. Bila je pridna in podjetna delavka.

„Lenka, žuljeve roke so veliko lepše kot okrogel obraz.“ Lenka se je zasukala in odšla iz sobe.

Pa jo je nekoč zopet zaneslo pred zrcalo, da jo je oče videl.

„Lenka, pameten ženin bo najprej pogledal pri kravah in prašičih, kako stoji z dekletovo lepoto. Potem šele si bo ogledal njen nos in židane trakove.“

Lenki se je tako zavihal nos, da ni nikdar več prišla v hišo pred zrcalo stat, če je čutila očeta blizu.

Preden je odšla ob nedeljah primerno načičkana po klancu navzgor, si je pred hišo vedno izbrala najlepši nagelj, ki so se razkošno usipali z okna in razširjali omanen vonj, da si ga je zataknila za nedrije. Zraven okna je bila poleti klop, na kateri smo radi posedali, dokler je bila v senci.

Neko nedeljo je sedel na klopi Lojze, pripravljen, da pojde v cerkev. Zopet je prišla Lenka, ki sta ji bingljala zadaj dva svilena trakova. Lojze je imel zloben načrt. Pod sukničem je skrival ne premajhen trd papir, na katerem je lepo natiskal besede: Najlepša v fari.

Medtem ko je Lenka izbirala nagelj ter se na Lojzeta še ozrla ni, je tiho in hitro potegnil papir izpod sukniča: ter ga ji z buciko pripel sredi svilenega traku, ne da bi Lenka najmanj čutila.

Nato se je Lenka odpravila na za njo ter ji neavadno ponižno povedal, da pojde kar z njo v cerkev. Lenka ga je čudno pogleda-

la, zakaj še nikdar ni šel z njo v cerkev, rekla pa ni nič.

Tako sta šla skupaj po klancu navzgor. Lojze je govoril o vremenu in o prašičih ter spraševal po delu na polju. Lenka je bila z odgovori zelo skopa. Ko je Lojze vendar zvedel od nje, da bodo y terek začeli žeti pšenico, se ji je takoj ponudil, da ji bo srp sklepal.

„O, čeprav ne, ga bo že šporn.“ Lojzetova prijaznost se ji je zdela hudo sumljiva.

Medtem sta prišla že v vas. Po stranski poti je prihajala gruča fantov in deklet v glasnem pogovoru in smehu. Stopili so tik za Lojzetom in Lenko na glavno cesto in jih je seveda takoj zbadel v oči napis na Lenkinem traku, ki so ga kar od daleč lahko prebrali.

Dekleta so se zahihitala, fantje zakrohotali, Lenka se pa še ozrla ni, ker ni mogla dognati, velja li to nji ali je povod smejanja kaj drugega. Jurjeva Micka, ki bi tudi rada bila najlepša v fari, dasi ji je še precej več manjkalo do tega odličnega mesta kot Lenki, je pa zavpila za njo:

„Joj, Lenka, od kdaj pa si najlepša v fari?“

Tedaj se je Lenka hitro okrenila, da bi vrnila hudo s hudim, pa se ji je zabliskalo nekaj belega zadaj na traku. Hitro je segla z

roko za krilo in ji je ostal med prsti papir s prijaznim napisom. Postala je rdeča kot kuhan rak, solze so jo polile po licih, zmečkala je papir ter ga vrgla Lojzetu v glavo, ki se je pristržno veselil nad posrečeno šalo.

„To si mi pa ti naredil, sram te bodi! Bom že očetu povedala.“ Vsa v solzah je skočila v bližnjo vežo, kjer se je na vse strani otipala, če se je morda ne drži še kaj nevarnega.

Po maši je ostala dalje časa v cerkvi, da so se ljudje razšli ter je šla sama domov. Očetu ni povedala ničesar, pa tudi drugim domačim ne, ker jo je bilo sram. Lojzeta ni pogledala cel mesec dni, zlasti ker so fantje in dekleta, največ pa Jurjeva Mica, zbobnali zgodbo po vsej vasi.

Tako se je tudi pri nas še isti teden zgodba obravnavala pri opoldanski mizi. Lenka je bila rdeča kot njen naglavni robec, Lojze se je hudobno muzal, drugi pa niso vedeli, ali bi Lenki privoščili ali bi se jezili nad Lojzetom.

Oče je ves čas molčal. Samo končno je razsodil proti Lenki bolj v šali kot zares: „Lenka, tako vsak greh nazadnje samega sebe uje.“

Lojzetu je pa oponesel, pa prav nič v šali: „Lojze, zapomni si, kdor se iz svojih lastnih ljudi norca dela, je sam norec.“ — („Duhovno življenje.“)

Gospa Glorioza je kandidirala za poslanko in imela ognjevite volilne govore. Pozno zvečer se je vrnila domov in se vsa trudna zgrudila v naslonjač.

„Kako gre?“ je vprašal gospod soproj.

„Imenitno! Vso deželo bomo pometli pri volitvah.“

„Kaj ko bi začeli v naši kuhinji in jedilnici?“

„Ata, kaj je to: pešec?“ je vprašala drobna hčerka.

„Pešec . . . pešec . . . ? No ja, pešec je družinski oče, ki ima ženo, dva sina, tri hčere in en sam avtomobil.“

Filipu je tekel po obrazu pot; ko se je spomnil na smrtni krik požigalcev, ga je tresla groza.

Moro je našel v noči v globini ožgano ogrodje avtomobila med skalovjem.

Jaka je postavil ranjenega pastirčka na zdravo nogo in ga zaprisegel: „Obljubi, da boš vrgel za vsakim požigalcem kamen!“

„Bom!“

„Za vsakim požigalcem nož!“

„Nož!“

Dečka je noga bolela in je zastokal.

„In ko zrasteš, mu podreš most!“

„Stric, pojdiva,“ je prosil deček.

„Obljubi!“

„Podrem most!“

„Tako! Kaj pa ti?“ je zagrabil onega, ki je stokal Filipu na hrbtu.

„Jaz tudi, vse, stric, samo pojdim!“

„Pravi!“ je pritrdil Jaka. „In če komu kaj zineta, vaju vržem čez skalo!“

„Ne boval!“ sta sveto obljubila.

Drugi dan je komisija ugotovila, da je avtomobil zaradi pogrška v motorju zletel čez cesto. Našli so še drugih devet mrtvecev med skalami.

Le Moro je zmajeval z glavo in ogledoval na cesti velik hloed, ki se je moral šele pred kratkim prevaliti po hribu in sledovi so kazali, da je bil še ne dolgo zavaljen preko ceste.

XI.

„Zdaj povej, Škvarča, še enkrat: Kaj je dejal fajmošter čez mojo hišo?“

Moro je hodil po izbi gor in dol in opazoval Škvarčo kakor razdražen maček.

„Naravnost ni dejal, saj sem že dejal, naravnost nič, toda ljudje so se sunili s komolci!“ je lovil Škvarča misli in požiral sline, ker ni smel pljuvati. Moro ga je bil nekoč zaradi čikanja v najhujši plohi postavil pod kap. „Tako so se sunili!“

„No, in če so se sunili?“

„Pa zašepetali so si!“

„Na glas?“

„Ne! Pred cerkvijo so takoj umolknil, ko so me zagledali.“

„Ali je kdo kaj rekel, naravnost?“

Moro je zapičil pogled vanj.

„Naravnost ne, okoli, samo okoli.“

„Kako okoli; ti si tepec!“

„Ne, tega niso dejali!“

„Ti si — ah, kaj! Povej naprej!“

„Gravnarjev in Bregarjev sta se smejala.“

Moro se je razjezil in vrgel ogorok cigarete v kot.

„Poizvej še o avtomobilu! Za zdaj pa hrani skupnega mačka s svojimi novičami! Drugič kar doma ostaní in nogo zdravi. Kadar bo kaj takega, da lahko zagrabiš, pa pridi!“

Škvarča, ki je bil prišel na povabilo, je preplašeno gledal v namršeni Morov obraz in drsal proti vratom. Pot se mu je bila slabo obnesla in žejen je bil. Že je stal na vratih, ko ga je Moro spet poklical.

„Kaj pa je s tesači? Ali pridejo?“

Škvarča je zmajal z glavo.

„Ne pridejo; pravijo, naj vam les segnije.“

„Kdo pravi?“

„Pravijo, tako okoli. In zavezali so se!“

Moro je obstal.

„Zavezali? Kaj so se zavezali?“

„Da ne sme nihče k vam tesat!“

„Svojat!“ je bruhal Moro. „Ali tudi Žizen ne pride več?“

„Žizen bi, pa so mu zadnjič žeblje nabili v trame in je plankao razkresal. Žizen bi, če mu plačate plankao in od dneva. V akord ne gre!“

„Naj pride! In kdo je temu kriv?“ je zarohnel Moro.

„Najbrž Gravnarjev,“ se je stisnil Škvarča. „In pridiga je tudi kriva.“

„Vsem še vrat zavijem!“ je grozil Moro.

Škvarča je počakal med vrati še par hipov, nato obotavljajoč se drsal čez prag. Še v zadnjem hipu je upal, da ga Moro pokliče nazaj. Kajti žejen je bil, a Moro se ni nič domislil.

Moro je razumel svoj položaj. Vedel je, da je zadel ob odpor, ki je trkal na njegov žep. Lesu je padala cena in njemu je najboljši les že preperel v seči. Nihče mu ni hotel več ne tesati ne voziti. Bergamaška mu je bil vendarle pred par dnevi naložil voz tramov, toda sredi klečet so se mu snela kolesa drugo za drugim in malo je manjkalo, da ga ni podvalilo. Moro je prosil voznike iz doline, naj mu speljejo. Dragi so bili, vsak dan dražji in vsak dan je kateri obtičal na rebri z zlomljenim vozom.

Moro je razumel, da bije boj za življenje in smrt, boj z nevidnim

STANDARD PAKETI

slovenske tvrdke: Dr KOCE, G.P.O. Box 670, Perth W.A.

Bližajo se velikonočni prazniki! Standard paketi omogočajo hitro ekspedicijo. Tekom 48 ur po prihodu naročila v Trst se paket že odpremi v domovino, tako je sedaj zagaranirana najhitrejša dostava paketov Vašim dragim doma, kar je zlasti važno v vsaki sezoni, ko so pošte in železnice prebložene z delom.

Vsi paketi so sestavljeni v smislu carinske uredbe, tako so oproščeni uvozne carine. Na vsak paket se pa mora plačati takoimenovana carinska in odkupninska taksa. Kdor želi, naj doda za plačilo teh taks 14/-, za katere bo prejemnik paketa dobil doma na roke izplačanih 800 dinarjev, tako bo lahko plačal takso in mu bo še nekaj denarja ostalo. K vsakemu paketu se lahko dodajo 1 do 3 pari Nylon nogavic najboljše vrste po ceni 11/6 za 1 par.

V domovino pošiljamo vsa zdravila, tekstilije in tehnične predmete po najugodnejših cenah. Tako dobite na primer dobro Steyer-Puch kolo za £19.0.0.

I. STANDARD PAKETI PO POŠTI

St. 21	St. 26
2 kg kave Santos Ia,	3 kg kave Minas Ia,
2 kg sladkorja kristal,	10 kg sladkorja kristal,
0½ kg čaja Ceylon,	0½ kg popra v zrnju,
0½ kg popra v zrnju,	0½ kg čaja Ceylon,
4½ kg £3-3-6	13½ kg £5-8-6
St. 22	St. 27
1 kg kave Minas Ia,	1 kg kave Minas Ia,
3 kg sladkorja kristal,	10 kg sladkorja kristal,
0½ kg čaja Ceylon,	2 kg riza Carolina Helios,
0½ kg popra v zrnju,	0½ kg popra v zrnju,
4½ kg £2-3-6	0½ kg čaja Ceylon,
St. 23	13½ kg £4-0-0
3 kg kave Santos Ia,	St. 28
3 kg sladkorja kristal,	2 kg kave Santos Ia,
3 kg riza Carolina Helios,	10 kg sladkorja kristal,
9 kg £4-12-0	5 kg riza Carolina Helios,
St. 24	1 kg rozin,
1 kg kave Santos Ia,	18 kg £5-7-10
5 kg sladkorja kristal,	St. 29
3 kg riza Carolina Helios,	3 kg kave Santos Ia,
9 kg £3-0-0	10 kg sladkorja kristal,
St. 25	2½ kg (5lbs.) svinjske masti,
2 kg kave Santos Ia,	2 kg olja olivnega,
3 kg riza Carolina Helios,	0½ kg rozin,
3 kg sladkorja kristal,	0½ kg popra v zrnju,
0½ kg rozin,	18 kg £7-12-6
0½ kg popra,	
0½ kg čaja,	
9 kg £4-9-10	

kakor zdrava noga zaboden trn. Moro je vedel, da ni varen pred dečkom sovražnikom, ki ga diha zemlja, s sovražnikom, ki ga njega odmetuje na cesti, ki ga ne pozdravi, in da ga ne pozdravlja, ako se mu kdo odkrije na cesti. Trn v zdravem mesu!

Stopil je preko izbe in zaničljivo mislil na Škvarčo:
„Mater bi prodal!“

In stopil je drugič po izbi in zaklel:

„Če sem starega Gravnarja ukrotil, bom tudi druge! In fajmoštra najprej! Da se je moralo ponesrečiti!“

Ves tresoč se vsled želje po maščevanju in z odločnim načrtom je stopil v kuhinjo.

Polonca je stala ob ognjišču in kuhala.

„Ali ljudje kaj pravijo?“

„Kaj bi pravili?“

„Tako!“

„Bojijo se te!“

Moro se je nasmehnil,

„In se bodo še bolj!“

Stopila je čisto k njemu in se mu naslonila na ramo.

„Tudi oče grdo gleda!“

„Che mostro!“

V tistem hipu je stopil Zvirk preko praga in zamolklo voščil dober večer.

Polonca se je nasmehnila Moru in se pozorno ozrla po očetu.

„Dober večer!“ je trmasto ponovil Zvirk.

„Od kod, oče?“ ga je vprašal Moro.

„Dober večer, pravim!“

„No, in ...?“

„In recita: Bog daj!“ je otresel Zvirk.

„Pa naj ga da!“ se je smejal Moro, ki mu je Zvirkova resnoba delela zabavo.

„Vendar!“ se je oddahnil Zvirk in sedel za ognjišče. Dolgo je molče brskal z dolgo trsko po pepelu, nazadnje je trsko vrgel po kuhinji.
„Kdaj bo kaj?“ (Dalje)

II. STANDARD PAKETI PO ŽELEZNICI

St. 30	St. 37
1 kg kave Santos Ia,	2 kg kave Santos Ia,
10 kg sladkorja kristal,	10 kg sladkorja kristal,
3 kg riza Carolina Helios,	10 kg bele moke 00,
1 kg olja olivnega,	10 kg spagetti Ia,
0½ kg čokolade,	5 kg riza Carolina Helios,
0.150 gr popra v zrnju,	4½ kg (10lbs.) svinjske masti,
0.100 gr čaja Ceylon,	1 kg olje olivno,
18 kg £5-17-6	1 kg rozin,
St. 31	1 kg mila za pranje,
1 kg kave Santos Ia,	0.500 gr čokolade švicarske,
10 kg sladkorja kristal,	0.200 gr čaja Ceylon,
5 kg riza Carolina Helios,	0.200 gr mila Palmolive,
5 kg bele moke 00,	0.100 gr popra v zrnju,
1 kg olje olivno,	45 kg £10-9-6
2½ kg (5lbs.) svinjske masti,	St. 38
0½ kg rozin,	3 kg kave Santos Ia,
0.100 gr popra v zrnju,	10 kg sladkorja kristal,
0.100 gr čaja Ceylon,	15 kg bele moke 00,
0.050 gr cimeta v prahu,	5 kg spagetti Ia,
2 kom vanilije,	5 kg riza Carolina Helios,
25 kg £6-0-0	2 kg psenicnega zdroba,
St. 32	3 kg olje olivno,
2 kg kave Santos Ia,	1 kg rozin,
10 kg sladkorja kristal,	0.500 gr mila Palmolive,
5 kg riza Carolina Helios,	0.250 gr čaja Ceylon,
5 kg bele moke 00,	0.250 gr popra v zrnju,
2½ kg (5lbs.) svinjske masti,	45 kg £11-0-0
1 kg rozin,	St. 39
0½ kg čokolade švic,	45 kg bele moke 00,
½ kg čaja Ceylon,	10 kg sladkorja kristal,
0½ kg popra v zrnju,	17 kg svinjske masti,
0½ kg mila Palmolive,	3 kg kave Santos Ia,
0½ kg kakao holandski,	5 kg riza Carolina Helios,
25 kg £8-7-0	5 kg spagetti Ia,
St. 33	1 kg rozin,
3 kg kave Santos Ia,	0.500 gr čokolade švicarske,
10 kg sladkorja kristal,	0.200 gr čaja Ceylon,
10 kg bele moke 00,	0.200 gr popra v zrnju,
1 kg rozin,	0.100 gr cimeta v prahu,
0½ kg čokolade švicarske,	87 kg £14-15-0
0.100 gr popra v zrnju,	St. 40
0.100 gr čaja Ceylon,	17 kg svinjske masti,
0.100 gr cimeta,	10 kg sladkorja kristal,
0.200 gr Palmolive,	10 kg bele moke 00,
25 kg £6-16-0	5 kg riza Carolina Helios,
St. 34	5 kg spagetti Ia,
1 kg kave Minas Ia,	1 kg kave Santos Ia,
10 kg sladkorja kristal,	1 kg rozin,
10 kg bele moke 00,	2 kg mila za pranje,
1 kg rozin,	0.500 gr mila Palmolive,
5 kg riza Carolina Helios,	0.250 gr čaja Ceylon,
5 kg spagetti Ia,	0.250 gr popra v zrnju,
1 kg olja olivnega,	52 kg £11-10-0
2 kg mila za pranje,	St. 41
0½ kg mila Palmolive,	22½ kg bele moke 00,
0½ kg popra v zrnju,	17 kg svinjske masti,
0½ kg čaja Ceylon,	10 kg sladkorja kristal,
35 kg £7-5-0	5 kg riza Carolina Helios,
St. 35	3 kg kave Santos Ia,
2 kg kave Santos Ia,	1 kg rozin,
10 kg sladkorja kristal,	0.250 gr popra v zrnju,
5 kg bele moke 00,	0.250 gr čaja Ceylon,
1 kg rozin,	0.500 gr mila Palmolive,
5 kg riza Carolina Helios,	5 kom. vanilije,
5 kg spagetti Ia,	5 kg spagetti Ia,
4½ kg (10lbs.) svinjske masti,	64½ kg £13-15-0
2 kg olje olivno,	St. 42
0.100 gr popra v zrnju,	45 kg bele moke 00,
0.100 gr cimeta v prahu,	17 kg svinjske masti,
0.100 gr čaja Ceylon,	1 kg kave Santos Ia,
0.200 gr mila Palmolive,	10 kg sladkorja kristal,
35 kg £9-10-4	5 kg riza Carolina Helios,
St. 36	2 kg mila za pranje,
2 kg kave Santos Ia,	1 kg rozin,
10 kg sladkorja kristal,	0.500 gr čaja Ceylon,
10 kg bele moke 00,	0.250 gr popra v zrnju,
5 kg riza Carolina Helios,	0.200 gr mila Palmolive,
5 kg spagetti Ia,	83½ kg £14-0-0
1 kg rozin,	St. 43
0½ kg čaja Ceylon,	45 kg bele moke 00,
0½ kg čokolade,	17 kg svinjske masti,
0½ kg kakao holandski,	62 kg £9-0-0
0.200 gr popra v zrnju,	St. 44
0.050 gr cimeta v prahu,	90 kg bele moke 00 £9-4-0
0.200 gr mila Palmolive,	St. 45
5 kom. vanilije,	17 kg svinjske masti £5-5-0
35 kg £8-13-2	St. 46
	45 kg bele moke 00 £4-12-0
	St. 47
	3 pare NYLON DUPONT Ia, £1-15-0

Zastopnik firme za N.S.W.:

MR. R. OLIP, 44 VICTORIA ST., POTTS POINT, SYDNEY